

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících PhDr. Ivany Davidové a Heleny Hlubkové v hlavním líčení konaném dne 30. září 2019 v Praze

takto:

Obžalovaný

J. B., narozený xxxv xxx, trvale bytem Xxx, v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici xxx,

je vinen, že

v období od 10. 9. 2012 do 31. 1. 2013 na území hl. m. Prahy a jinde, společně s dalšími spolupachateli, ve společném záměru zkrátit daňovou povinnost a získat pro sebe neoprávněný majetkový prospěch, jednali ve vzájemné součinnosti, s využitím účelově a pouze formálně dosazených obchodních společností, fakticky ovládaných obžalovaným či jeho dalšími spolupachateli, jako prvních nabyvatelů pohonných hmot (motorové nafty a benzínu) v České republice, tedy společností s nejvyšší daňovou povinností ve vztahu k dani z přidané hodnoty (dále též jen „DPH“), konkrétně v chronologickém pořadí společností

- a) BIOTRANDING s. r. o., IČO 242 95 299, se sídlem Praha, náměstí Přátelství 1518/3,
- b) Živá Energie EU s. r. o., IČO 289 33 311, se sídlem Praha 5, Trnkovo náměstí 1112/2,
- c) MALDIVA CORPORATION s. r. o., IČO 242 81 158, se sídlem Praha 8, Pobřežní 370,
- d) HELLBY spol. s r. o., IČO 273 06 607, se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1071/17,

- e) SKAMATOR s. r. o., IČO 243 09 231, se sídlem Praha 5, Holečkova 789/49,
- f) Akacuki, s. r. o., IČO 285 35 723, se sídlem Praha-Vinohrady, Balbínova 412/32,
- g) ELARIO s. r. o., IČO 242 69 514, se sídlem Praha 2, Americká 362/11,
- h) Paterno Market s. r. o., IČO 292 84 872, se sídlem Brno, Příční 118/10,

s tím, že tyto společnosti, vesměs formálně řízené tzv. bílými koňmi, zjednanými k tomu obžalovaným či jeho spolupachateli, formálně zakoupily jako první nabyvatel v České republice pohonné hmoty, které obratem přeprodaly dalším společností, nicméně neuhradily DPH a staly se nekontaktní (působily tedy v řetězci společností jako tzv. „missing trader“),

když dodavatelem pohonných hmot těmto společností byla rakouská společnost INNPRO Handel und Spedition GmbH, se sídlem Rakousko, Klamstrasse 140, A-6020 Innsbruck (*dále případně též jen „INNPRO“*), přičemž v době od 1. 12. 2012 do 11. 12. 2012 byla fakturačně mezi společností INNPRO a Paterno Market s. r. o. vložena ještě slovenská společnost Investment Pro, s. r. o., se sídlem SR, Osloboditeľov 3, Humenné, která však fungovala pouze jako účelově vsunutý článek,

tyto společnosti (missing traderi) prodávaly zboží dalším společností v České republice, když jejich odběrateli byly zpravidla společnosti

Turma Praha s. r. o., IČO 284 27 220, se sídlem Praha 10, Litevská 1174/8,
Dakona s. r. o., IČO 242 45 500, se sídlem Praha 10, Říčanská 1984/5,
Aritex company s. r. o., IČO 242 31 517, se sídlem Praha 9, Chotěšovská 680/1,
PROTRAN OIL, s. r. o., IČO 293 51 570, se sídlem Praha, Mezi Sklady 107/3,

odběrateli těchto čtyř společností pak byly zpravidla společnosti

Archanta s. r. o., IČO 242 53 871, se sídlem Praha 1, Kaprova 42/14,
Krončila s. r. o., IČO 242 58 881, se sídlem Praha 10, Bratislavská 1527/15,
PREMIUM PRODUCTION s. r. o., IČO 242 67 104, se sídlem Praha 10, Nitranská 1057/4,
KERROLA TRADE s. r. o., IČO 292 77 027, se sídlem Praha 5, Na Doubkové 1249/4,

kteřé prodávaly zboží dalším společností,

pro všechny výše uvedené první nabyvatele pohonných hmot na území České republiky na základě smlouvy vykonávala společnost PROFI MAX s. r. o., IČO 248 47 615, se sídlem Dolní Břežany, Pražská 636, činnost tzv. oprávněného příjemce, jehož povinností bylo odvést spotřební daň,

přičemž obžalovaný J. B. se na popsaném jednání podílel přinejmenším tím, že s vědomím, že společnost PROFI MAX s. r. o. bude pro účely zaplacení spotřební daně využívána jako oprávněný příjemce tzv. missing tradery, tedy společnostmi, které neuhradí DPH, zakoupil tuto společnost a domluvil se svou známou M. B. (nyní M.), nar. xxx, že bude její jednatelkou, posléze se sám nadále na fungování společnosti aktivně podílel, když ji na základě plné moci jako její výkonný ředitel též zastupoval, a měl příjem z provizí, které svou činností tato společnost získávala, když využití (s dílčí výjimkou společnosti MALDIVA CORPORATION s. r. o., která z menší části využila i služeb jiného oprávněného příjemce) stejného oprávněného příjemce všemi prvními nabyvateli usnadňovalo páchaní trestné činnosti, konkrétně komunikaci jménem prvních nabyvatelů (missing traderů), resp. jejich údajných jednatelů s jednatelkou PROFI MAX s. r. o. a dalšími zúčastněnými osobami a odvedení spotřební daně nezbytné pro uvolnění zboží v České republice,

dále v úmyslu zajistit tzv. bílé koně, tedy osoby, které budou formálně jednateli společností, za něž ovšem fakticky bude jednat a provádět obchody s pohonnými hmotami někdo jiný, nabídl L. T., nar. xxx, aby se společnost BIOTRANDING s. r. o., jejíž jednatelkou byla, začala zabývat obchody s pohonnými hmotami, seznámil ji s dalšími osobami, které se těchto obchodů účastnily, instruoval ji, jaký bankovní účet má založit, převzal od ní přístup do internetového bankovníctví s tím, že veškeré obchody za společnost BIOTRANDING s. r. o. bude domlouvat a zařizovat on, což následně též činil buď on sám, či s jeho vědomím a na základě jím dodaných údajů a poskytnutých přístupů do internetového bankovníctví společně s ním i jiný jeho spolupachatel, přičemž L. T. se reálně na obchodování s pohonnými hmotami a platbách nijak nepodílela, dále nabídl působení v rámci obchodu s pohonnými hmotami i D. T., nar. xxx, pro niž zajistil ready made společnost ELARIO s. r. o., v níž se stala jednatelkou, přičemž obžalovanému předala přístup do internetového bankovníctví a obžalovaný dále buď sám, či ve spolupráci s ním jeho spolupachatel fakticky jednali za tuto společnost, včetně zajišťování obchodů a plateb, zatímco D. T. se na vedení společnosti a obchodování nijak nepodílela,

dále obžalovaný za účelem zajištění fungování dalších společností, jejichž činnost v řetězci společností navazovala na první nabyvatele pohonných hmot na území České republiky, nabídl působení ve společnosti PREMIUM PRODUCTION s. r. o. A. T., nar. xxx, který na základě této nabídky začal ve společnosti působit jako jednatel a jemuž následně obžalovaný sám či jeho spolupachatel poskytli kontakty na dodavatele (za něž ve skutečnosti sami jednali) a odběratele,

zároveň se obžalovaný s vědomím, že se u prvních nabyvatelů na území České republiky jedná o společnosti, které fakticky řídí a ovládá někdo jiný, než jsou osoby formálně uvedené a vystupující jako jejich jednatelé, a které jsou do řetězce společností vzájemně si přeprodávajících pohonné hmoty cíleně zařazovány pouze za tím účelem, aby následně neodvedly DPH, a způsobily tak škodu na neodvedené dani České republiky, podílel na komunikaci ohledně prováděných dodávek pohonných hmot, zejména ohledně jejich dopravy, s dodavatelem, tedy s osobami jednajícími za rakouskou společnost INNPRÁ,

a společnosti vystupující jako první nabyvatelé na území České republiky konkrétně neuhradily DPH následujícím způsobem:

a)

společnost BIOTRANDING s. r. o. podala daňové přiznání k DPH k Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10 za III. čtvrtletí 2012, v němž vykazovala daňovou povinnost částkou 25 822 293 Kč, finanční úřad vydal za účelem postizení dosud nestanovené daně zajišťovací příkaz a exekuční příkazy na účty společnosti, na jejichž základě byla na účtech zablokována a finančnímu úřadu odvedena částka 8 460 360,01 Kč, podle faktury č. R20120901 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň v částce 143 937 804,75 Kč bez DPH, které následně prodala společnosti Turma Praha s. r. o., přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně zákonné spotřební daně) bez dalšího navýšení ceny činila daňová povinnost k DPH 28 787 561 Kč, společnost daň sama ani zčásti neuhradila, pouze došlo k úhradě výše uvedené částky 8 460 360,01 Kč na základě blokáce částky na účtu a exekuce,

a dále podala tato společnost daňové přiznání k DPH za IV. čtvrtletí 2012, v němž vykazovala daňovou povinnost ve výši 14 913 094 Kč, nicméně DPH ani zčásti neuhradila, přičemž podle faktury č. R20121002 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň v částce 88 070 887,76 Kč bez DPH, které následně prodala společností Turma Praha s. r. o. a Dakona s. r. o., a v případě prodeje za

nákupní cenu (včetně zákonné spotřební daně) bez dalšího navýšení ceny činila daňová povinnost k DPH 17 614 178 Kč,

b)

společnost Živá Energie EU s. r. o. podala daňové přiznání k DPH k Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, územní pracoviště pro Prahu 5 za IV. čtvrtletí 2012, v němž vykázala daňovou povinnost v částce 50 189 173 Kč, podle faktur č. R20121101 a R20121001 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň v částce 280 039 378,17 Kč bez DPH, které následně prodala společně s Turma Praha s. r. o. a Dakona s. r. o., přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH 56 007 876 Kč, společnost sama daň neuhradila, nicméně finančním úřadem byl vydán zajišťovací příkaz a následně exekuční příkaz, na jehož základě byla na účtu společnosti zablokována a poté exekučně uhrazena částka 16 344 976,62 Kč,

c)

společnost MALDIVA CORPORATION s. r. o. nepodala daňové přiznání k DPH za IV. čtvrtletí roku 2012, podle faktury č. R20121102 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň a snížené o množství pohonných hmot zajištěných v rámci daňové exekuce v částce 220 702 840,16 Kč bez DPH, které následně prodala společně s DAKONA s. r. o. a PROTRAN OIL s. r. o., přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH 44 140 568 Kč, a DPH ani zčásti neuhradila,

zároveň dovezla do České republiky pohonné hmoty, které obžalovaný a jeho spolupachatelé měli v souladu s fungováním řetězce v úmyslu uvést do volného oběhu a prodat na území České republiky bez zaplacení DPH, nicméně pohonné hmoty byly zajištěny finančním úřadem z obavy o nezaplacení DPH, a podle množství takto dovezených pohonných hmot by výše DPH u těchto zajištěných pohonných hmot činila 2 153 652 Kč,

d)

společnost HELLBY spol. s r. o. podala daňové přiznání k DPH k Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, Územnímu pracovišti Praha 1, za IV. čtvrtletí 2012, v němž vykázala daňovou povinnost ve výši 52 836 729 Kč, podle faktury č. R20121103 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň v částce 383 062 316,96 Kč bez DPH, které prodala společně s Dakona s. r. o., PROTRAN OIL s. r. o. a Aritex company, s. r. o., přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH 76 612 463 Kč, a DPH ani zčásti neuhradila,

zároveň dovezla do České republiky další pohonné hmoty, které obžalovaný a jeho spolupachatelé měli v souladu s fungováním řetězce v úmyslu uvést do volného oběhu a prodat na území České republiky bez zaplacení DPH, nicméně pohonné hmoty byly zajištěny finančním úřadem z obavy o nezaplacení DPH, a podle množství takto dovezených pohonných hmot by výše DPH u těchto zajištěných pohonných hmot činila 929 559 Kč,

e)

společnost SKAMATOR s. r. o. podala daňové přiznání k DPH k Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, Územnímu pracovišti pro Prahu 5 za IV. čtvrtletí 2012, v němž vykázala daňovou povinnost ve výši 10 946 271 Kč, podle faktury č. R20121104 společnosti INNPRÁ odebrala od této

společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň v částce 229 237 714,77 Kč bez DPH, které prodala společností Aritex company s. r. o. a PROTRAN OIL s. r. o., přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH 45 847 543 Kč, a daň ani zčásti neuhradila,

f)

společnost Akacuki, s. r. o. nepodala daňové přiznání k DPH za IV. čtvrtletí roku 2012, podle faktury č. R20121103 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň a snížené o množství pohonných hmot zajištěných v rámci daňové exekuce v částce 110 075 308,29 Kč bez DPH, které dále prodala nezjištěným odběratelům, přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH 22 015 062 Kč, a DPH ani zčásti neuhradila,

zároveň dovezla do České republiky pohonné hmoty, které obžalovaný a jeho spolupachatelé měli v souladu s fungováním řetězce v úmyslu uvést do volného oběhu a prodat na území České republiky bez zaplacení DPH, nicméně pohonné hmoty byly zajištěny finančním úřadem z obavy o nezaplacení DPH, a podle množství takto dovezených pohonných hmot by výše DPH u těchto zajištěných pohonných hmot činila 583 874 Kč,

g)

společnost ELARIO s. r. o. podala daňové přiznání k DPH za IV. čtvrtletí roku 2012 k Finančnímu úřadu pro hl. m. Prahu, Územnímu pracovišti Praha 2, v němž vykážala daňovou povinnost ve výši 4 287 177 Kč, podle faktury č. R20121202 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň a snížené o množství pohonných hmot zajištěných v rámci daňové exekuce v částce 24 203 213,30 Kč bez DPH, které prodala společností Archanta s. r. o., Krongila s. r. o. a PROTRAN OIL s. r. o., přičemž v případě prodeje za nákupní cenu (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH částku 4 840 643 Kč, a daň ani zčásti neuhradila,

zároveň dovezla do České republiky pohonné hmoty, které obžalovaný a jeho spolupachatelé měli v souladu s fungováním řetězce v úmyslu uvést do volného oběhu a prodat na území České republiky bez zaplacení DPH, nicméně pohonné hmoty byly zajištěny finančním úřadem z obavy o nezaplacení DPH, a podle množství takto dovezených pohonných hmot by výše DPH u těchto zajištěných pohonných hmot činila 355 452 Kč,

h)

společnost Paterno Market s. r. o. podala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Území pracoviště Brno III za IV. čtvrtletí 2012, v němž vykážala daňovou povinnost ve výši 18 129 237 Kč, podle faktury č. R20121201 společnosti INNPRÁ odebrala od této společnosti slovenská společnost Investment Pro, s. r. o. pohonné hmoty v pořizovací ceně navýšené o zákonnou spotřební daň a snížené o množství pohonných hmot zajištěných v rámci daňové exekuce v částce 58 579 998,42 Kč, které následně přeprodala do České republiky společnosti Paterno Market s. r. o., která je dále prodala společnosti Aritex company s. r. o., přičemž v případě prodeje pohonných hmot společností Paterno Market s. r. o. za nákupní cenu společnosti Investment Pro, s. r. o. (včetně spotřební daně) bez dalšího navýšení činila daňová povinnost k DPH 11 716 000 Kč, a daň ani zčásti neuhradila,

zároveň společnost Investment Pro, s. r. o. dovezla do České republiky pohonné hmoty, které obžalovaný a jeho spolupachatelé měli po formálním přeprodeji společností Paterno Market s. r. o. v souladu s fungováním řetězce v úmyslu uvést do volného oběhu a prodat na území České

republiky bez zaplacení DPH, nicméně pohonné hmoty byly zajištěny finančním úřadem z obavy o nezaplacení DPH, a podle množství takto dovezených pohonných hmot by výše DPH u těchto zajištěných pohonných hmot činila 1 050 499 Kč,

a České republice tak obžalovaný se svými spolupachateli způsobili celkovou škodu ve výši 282 776 557 Kč, přičemž se pokusili způsobit celkovou škodu ve výši 312 654 930 Kč, a obžalovaný se na této způsobené škodě a pokusu způsobit vyšší škodu úmyslně podílel v plném rozsahu,

tedy úmyslným společným jednáním více osob zčásti ve velkém rozsahu zkrátil daň a tento čin spáchal nejméně se dvěma osobami, zčásti se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že ve velkém rozsahu zkrátí daň a tento čin spáchá nejméně se dvěma osobami, tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku účinného do 30. 6. 2016 (*dále též jen tr. zákoníku*), zčásti dokonáný a zčásti ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k **nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6,5 (šesti a půl) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného od 1. 10. 2017 se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu podnikání v oboru výroby a zpracování paliv a maziv a distribuce pohonných hmot, včetně zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu v obchodních korporacích podnikajících v těchto oborech, **na dobu 10 (deseti) let.**

Odůvodnění:

1. **Na základě důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané,** že obžalovaný J. B. se společně s dalšími spolupachateli úmyslně a cíleně podílel na vytvoření, řízení a fungování řetězce společností, jehož smyslem a účelem bylo krádit daň z přidané hodnoty (DPH), a to tím způsobem, že obchodní společnosti fungující v řetězci jako první nabyvatelé pohonných hmot na

území České republiky (*dále případně též jen „první nabyvatelé“*) tyto pohonné hmoty formálně zakoupí v zahraničí a přeprodají v České republice dalším společností, neodvedou však (zčásti ani nepřiznají) DPH a stanou se nekontaktními. Tyto společnosti tedy působily v rámci řetězce v pozici tzv. missing tradera - společnosti, která neodvede daň a fakticky „zmizí“, tedy se stane pro orgány státní správy víceméně nekontaktní, nemá žádný majetek a její jednatelé jsou zpravidla tzv. bílí koně, takže společnost fakticky nevedou a obchody neprovozují.

2. Tímto jednáním, podrobně popsáním, včetně specifikace jednotlivých zúčastněných obchodních společností, ve výroku rozsudku, obžalovaný s dalšími spolupachateli způsobil celkovou škodu ve výši 282 776 557 Kč, přičemž se pokusili způsobil celkovou škodu ve výši 312 654 930 Kč. Část jednání zůstala ve stadiu pokusu proto, že na účtech společností BIOTRANDING (*pozn. – soud zde i v dalším textu bude pro zjednodušení zpravidla používat zkrácené názvy společností bez právní formy*) a Živá Energie EU byla dosud nesplatná daň částečně zajištěna a posléze vymožena, a dále proto, že část cisteren s pohonnými hmotami byla zajištěna celními orgány před jejich uvolněním do volného oběhu.
3. Obžalovaný J. B. se na realizaci tohoto daňového úniku úmyslně podílel konkrétně přinejmenším tím, že zajistil společnost PROFI MAX, na jejímž řízení, provozu a komunikaci s dalšími společnostmi se i nadále aktivně podílel jako její ředitel, přičemž tato společnost působila jako oprávněný příjemce, tedy subjekt, který na základě smluv uzavřených s prvními nabyvateli pohonných hmot na území České republiky byl odpovědný za výběr a odvod spotřební daně (dále též jen „SPD“), což bylo podmínkou uvolnění pohonných hmot v České republice a dalšího obchodování s nimi. Skutečnost, že veškeré společnosti, působící jako první nabyvatelé pohonných hmot na území České republiky, jež byly fakticky ovládané nikoli svými jednatelem, ale obžalovaným či jeho spolupachateli, s jedinou velmi dílčí výjimkou využívaly jako oprávněného příjemce právě společnost PROFI MAX, jejíž působení bylo přitom samo o sobě legální, výrazně usnadňovala koordinaci dovozu pohonných hmot a celkového fungování řetězce společností, zejména komunikaci společností údajně řízených bílými koňmi (ve skutečnosti však někým jiným) s oprávněným příjemcem, zajišťujícím odvod spotřební daně, i s dodavatelem.
4. Dále obžalovaný zjednal jednatelku společností BIOTRANDING L. T. a následně její dceru D. T., pro niž dokonce zajistil ready made společnost ELARIO, aby obchodovaly s pohonnými hmotami, přičemž obě tyto jednatelek společností zařazených v řetězci jako první nabyvatelé pohonných hmot na území České republiky, přestože jim obžalovaný původně nabízel, že budou reálně obchodovat, působily na základě pokynů obžalovaného pouze jako bílí koně. Samy tedy žádné obchody nedomlouvaly ani nerealizovaly, neřešily platby (přístup k internetovému bankovníctví předaly obžalovanému), pouze podepisovaly dokumenty, které jim obžalovaný předkládal, případně se (pokud jde o L. T.) účastnily formálně některých jednání.
5. Obžalovaný rovněž domluvil a zajistil působení A. T. ml. jako jednatele společnosti PREMIUM PRODUCTION, tedy společnosti, která byla taktéž zařazena do řetězce společností vzájemně si přeprodávajících na území České republiky pohonné hmoty s cílem zakrýt krácení DPH, resp. zakrýt strukturu osob zodpovědných za toto krácení a profitujících z něho.
6. Konečně se obžalovaný, vystupující v praxi jako jakýsi pomocník či kolega J. Š., aktivně podílel i na komunikaci s jednatelem rakouské dodavatelské společnosti INNRA ohledně praktických otázek souvisejících s dovozem pohonných hmot, které pomáhal řešit, čímž taktéž vědomě přispíval k hladkému fungování podvodného řetězce, jehož cílem bylo zkrácení DPH.
7. Nebyla oproti tomu mimo důvodnou pochybnost prokázána další konkrétní jednání (či dílčí prvky těchto jednání), která obžalovanému v rámci popisu skutku v obžalobě byla kladena za vinu (zejména zařízení povolení oprávněného příjemce pro PROFI MAX, zajištění společnosti Živá Energie EU, příprava podkladů pro původně spoluobžalovaného jednatele Dakony a Turmy Praha M.a P. ke společností MALDIVA CORPORATION a HELLBY, příprava daňových příznání za první nabyvatele a jednání za ně nad rámec popsány ve výroku rozsudku, zajištění společnosti

Ag. SEDA). Soud rovněž z popisu skutku oproti obžalobě vypustil neurčité či jednání obžalovaného nijak necharakterizující pasáže, konkrétně že obžalovaný stál u zrodu řetězce firem vytvořeného k odběru pohonných hmot s úmyslem neodvedení DPH, resp. že byl považován za zástupce J. Š..

8. **Obžalovaný J. B.** svou vinu popřel. Uvedl, že ani on, ani původně spoluobžalovaná M. M. (*dříve B. - soud nadále bude pro přehlednost uvádět jméno M. i v případě, že ve výpovědích obžalovaný a svědci užívali jméno B.*) se žádného krácení daně nedopustili. Na podzim roku 2011 mu pan Š., kterého zná více než deset let, nabídl obchod spočívající v činnosti oprávněného příjemce. Obžalovaný to původně (vzhledem k tehdejší mediální reflexi obchodů s pohonnými hmotami) odmítl, nicméně po vysvětlení činnosti oprávněného příjemce (zajištění odvodu spotřební daně státu, nikoli tedy samotný obchod s pohonnými hmotami) nabídku přijal. Sám nemohl činnost jednatele vykonávat, protože proti němu bylo vedeno trestní řízení, poptal se proto po známých a oslovil též M. M., s níž se znal řadu let, v minulosti měli i milenecký vztah, a k níž měl důvěru. Když se dohodli, že by do toho šli, koupil od pana P. společnost PROFÍ MAX, jejíž jednatelkou i společnicí se M. M. stala. S panem Š. si pak dali schůzku u pana T. staršího, kde se dohodlo, že se bude obchodovat s pohonnými hmotami, obžalovaný s M. M. budou dělat oprávněného příjemce, jehož měsíční zisk by měl být 300-500 000 Kč, s tím, že M. bude za administrativní práci dostávat 50 000 Kč a zbytek si rozdělí napůl, půlku si budou nechávat Š. s K., půlka měla zůstat obžalovanému a T.. Toto rozdělení finančních prostředků z provize nebylo nikde oficiálně podchyceno, bylo to na dohodě, peníze vybírala z banky paní M., když s ní nemohl jet obžalovaný, jel pan T. starší, v kanceláři se to pak rozdělovalo. Pan T., Š. ani nikdo jiný přijetí peněz nepotvrzovali. Obžalovaný sám z toho mohl mít celkem cca 2 miliony Kč čistého. V účetních věcech se obžalovaný moc nevyzná. Provizi (podíl z ní) dostával obžalovaný, protože byl ředitelem společnosti.
9. Když se obžalovaný Š. ptal, proč je na věci zainteresovaný pan T., odpověděl mu, že T. dluží 2 miliony korun z dřívějšího obchodu, které mu takto chtěl splatit. Žádnou smlouvu obžalovaný s paní M. sepsanou neměl, ona byla společnicem i jednatelem PROFÍ MAXU a obžalovaný jako ředitel měl od ní plnou moc, na jejímž základě mohl za PROFÍ MAX jednat. Někdy pomáhal paní M. rovnat šanony, jezdil nakupovat věci, když jej pan Š. požádal, jel s ním na jednání. Jinak seděl v kanceláři, aby tam paní M. nebyla sama. Neměl přístup k účtům PROFÍ MAXU a jeho internetovému bankovníctví.
10. Povolení k činnosti oprávněného příjemce zajišťoval pan Š., nicméně vyřízení se protahovalo, proto začali obžalovaný s M. M. obchodovat s pracími prášky, na což jim poskytl pan T. peníze. Někdy začátkem roku 2012 se seznámili s panem K., který do PROFÍ MAXU půjčoval 2 miliony Kč jako jistinu pro celní úřad. Až do léta, než přišlo povolení celního úřadu, se obžalovaný s paní M. zabývali obchodem s prášky. V květnu si obžalovaný zlomil nohu v kotníku, měl až do 24. 7. nechodící sádku, navíc měl v péči šestileté dítě. Někdy v červnu se dozvěděl, že přišlo povolení, a PROFÍ MAX zahájil činnost oprávněného příjemce.
11. V půlce září mu pak zavolal T., aby se u něho druhý den zastavil, že tam bude Š. a paní T. (*pozn. soudu – L. T.*), již předtím obžalovaný neznal. Tam mu řekli, že paní T. bude obchodovat s pohonnými hmotami, ale protože je stará, nemocná a nemůže každý den do práce, bude za ni práci dělat Š.. Není pravda, že by paní T. k obchodu navedl či nutil on, věc byla domluvena ještě předtím, než tam přijel. Paní T.á je dlouholetá známá pana T., obžalovaný v tom neviděl nic špatného. Paní T.á začala podnikat, počítač byl u nich v kanceláři, jednalo se o notebook, který Š. koupil a používal k převodu peněz. Obžalovaný neví, jak Š. dělal objednávky či dostával ceny z INNPRY, sám žádnou e-mailovou komunikaci s paní T. nevedl. Paní T.á navíc v té době sama komunikovala e-mailem s různými institucemi, není pravda, že by za ni obžalovaný cokoli dělal. Je pouze pravda, že někdy odeslal peníze, na INNPRU nebo PROFÍ MAXU, ale vždy na žádost pana Š., který mu diktoval částky a další údaje. S prostředky na účtu BIOTRADINGU běžně disponoval pan Š.. Pokud si dobře pamatuje, proběhly nějaké výběry peněz z účtu ze strany paní

T., bylo to něco mezi ní a pány T. a Š., obžalovanému žádné peníze nepředávala a určitě od něho ani žádné nedostala.

12. Finanční úřad pak zablokoval účet (*pozn. soudu – míněno účet BIOTRADINGU*) a po paní T. to začal dělat pan V.. Pan V. si obchodoval sám, obžalovaný ale ví, že přístup na účet měl Š., pouze se ale snad kontrolovaly platby, jestli jsou v pořádku. Pak nastupovaly další společnosti, jak probíhala komunikace, platby, to si řídil pan Š.. Ostatní společnosti (obžalovaný konkrétně zmínil Akacuki, HACE FALTA) byly firmy od Z. D., známého pana Š.. Obžalovaný žil v domnění, že je ovládal pan Š. a zřejmě i pan D.. Ptal se Š., jak to, že má přístupy k účtům těchto firem, a on mu říkal, že firmy jsou pana D. a on musí hlídat, aby někdo z jednatelů peníze neukradl. Občas se stalo, že některý z jednatelů vybral peníze a Š. se rozčiloval, že byly určené na nákup pohonných hmot. Peníze rozesílal a objednávky dělal Š.. V kanceláři v Dolních Břežanech působila paní M., obžalovaný, Š., pak tam sedával i mladý A. T.. Na internet měl přístup každý, bylo tam jedno připojení.
13. Jednatelé společností, za něž měl dle obžaloby ve skutečnosti jednat obžalovaný, vždycky přišli do kanceláře sami a přinesli všechny podklady, nebyl tam žádný náznak trestné činnosti. Do účetnictví společností, které nezaplátily DPH, obžalovaný neviděl, nemohl do toho zasahovat, žádnou z těch společností neřídil ani ji nedodal do řetězce. Zařídil pouze společnost ELARIO pro mladou paní T., když mu u pana T. říkala L. T., že chce, aby dcera také obchodovala s pohonnými hmotami. Protože se obžalovaný dlouhodobě živil skupováním a přeprodáváním firem, zajistil pro ni společnost ELARIO u pana P.. Probíhalo to pak stejně jako u T., obchod se dělal za ni, ale ona nebyla přímým dovozcem pohonných hmot do České republiky. Jednoho dne mu Š. řekl, že ELARIO na hranicích zablokovali 6 cisteren, a když se obžalovaný divil, jak je to možné, vysvětloval, že musel řidičům vyměnit papíry na jinou společnost, tak tam dal ELARIO. Tím činnost ELARIA skončila. Potom z INNPRY či z Ingolstadtu přišlo oznámení, že již nebudou dodávat zákazníkům PROFI MAXU kvůli nevyřešeným (zabaveným) cisternám, takže už pak neměli pro koho činnost oprávněného příjemce dělat.
14. Pan Š. pak přišel s tím, že K. má sestřenicí paní R. která má firmu HSR někde v Německu, a ta bude namísto INNPRY dodávat pohonné hmoty. Pokračovalo se tedy dále s tím, že nastupovaly SKAMATOR a další společnosti, a tak to běželo někdy do ledna 2013.
15. Peníze na zaplacení spotřební daně dostával PROFI MAX od jednotlivých firem předem, někdy se ale stalo, že peníze nedostal tři dny. Už v prosinci 2012 nastaly dohady, protože společnost PROTRAN OIL pana D. dlužila PROFI MAXU na spotřební dani nějakých 6 milionů, Š. říkal, že to D. zaplatí, ať mu M. M. pošle dalších 6 milionů, původně to udělat nechtěla, ale nakonec peníze poslala, a výsledek byl, že nezaplatil nic. Je těžké vysvětlit, proč peníze poslala, bylo to proto, že se k tomuto obchodu dostali přes pana Š.. Další společnost (neví, zda to byl SKAMATOR) zůstala dlužit dalších 10 milionů; proto tenkrát vznikly dohady, kde peníze jsou. K. se hájil tím, že nějakému Ch. zaplatil půjčku 14 milionů Kč, Š. říkal, že to není pravda a spotřební daň 10 milionů Kč se musí zaplatit. Obžalovaný věděl, že Š. s T. V. řeší žaloby na stát kvůli DPH, Š. mu vysvětlil, že žádné peníze se neztratily, všechny jsou v oběhu (částečně na rafinérii, na INNPRĚ, některé v cisternách) a uhradí se to, až bude vyřešena soudní pře. Obžalovaný řekl, že je mu to vcelku jedno, ale chce, aby paní M. měla zaplacenou spotřební daň, a Š. mu slíbil, že do její splatnosti se všechny peníze zaplatí, že to zaplatí pan D.. Začátkem února odletěl obžalovaný na dovolenou, odkud všem volal a zajímal se, zda je spotřební daň zaplacená. Vznikly spory mezi Š. a K., kteří se navzájem obviňovali, kdo ukradl 40 milionů. Když se obžalovaný vrátil z dovolené, zjistil, že PROFI MAX nemá peníze ani na doplatek nějaké daně, jednalo se o 360 000 Kč, které obžalovaný potom sám M. poskytl, aby daň doplatila. Následně byly splatné spotřební daň i DPH, dělalo to přibližně 3,5 milionů Kč, a když se ptal paní M., jak je možné, že peníze nemá, řekla mu, že paní F. peníze poslala A. T. mladšímu, který je ale na PROFI MAX neposlal a večer před příletem obžalovaného odnesl z kanceláře PROFI MAXU všechny počítače. Zjišťoval, kam peníze mohly zmizet, obvolával to,

ale peníze již nezískali, z celního úřadu přišlo odebrání licence a tím celá obchodní činnost PROFI MAXU skončila.

16. Obžalovaný zdůraznil, že PROFI MAX jako oprávněný příjemce nemohl mít z případného krácení DPH žádný prospěch. Neví o tom, že by zprostředkoval prodej společností Dakona a Aritex Company, je ale možné, že u toho byl. Určitě přes pana P. začátkem roku 2013 zprostředkoval prodej společností ELARIO a BIOTRANDING, a to na žádost pana T.. K osobám dalších původně spoluobžalovaných uvedl, že pány K. a P. zná přes Š., L.e W.a vůbec nezná. Pokud jde o pana T. staršího, zná ho přes 25 let, měli spolu dobré vztahy, vídali se často. S paní Olgou D., tetičkou pana Š., mluvil, byl i v Innsbrucku, nikdy s ní ale neřešil nic, co by se týkalo obchodu s pohonnými hmotami. Přemýšlel o tom, kde se chybějící peníze mohly ztratit, má za to, že všechny skončily v Rakousku na INNPRE.
17. **Svědék T. K.** (původně spoluobžalovaný) vypověděl, že obžalovaného B. osobně nezná, určitě s ním nikdy nejednal, jeho jméno v souvislosti s vlastním obchodováním s pohonnými hmotami neslyšel.
18. Svědek sám se k obchodování s pohonnými hmotami dostal prostřednictvím svého bratra, který mu nabídl, aby si založil firmu, s tím, že svědkovi bude zajišťovat odběratele, dodavatele a veškerá jednání. Svědek nabídku přijal, stal se jednatelem společnosti Archanta, v níž se zabýval korespondencí, převody peněz. Setkal se jak s odběrateli (pan Ch., pan Š. st. a ml. ze společnosti MARPE), tak s dodavateli (firmy Turma a Dakona, jejichž jednatelem byl pan P., a firma Aritex, za niž jednal pan W.). Počátkem dubna Archantu prodal, obchodování skončilo, protože firma již nedokázala sehnat odběratele ani dodavatele. Během svého podnikání neměl podezření, že dochází ke krácení daně. Se společností PROFI MAX sám nikdy nejednal, ví, že se jednalo o firmu, která odváděla spotřební daň. Pana Š. zná jako kamaráda svého bratra, nedokáže však říct, zda se na tomto podnikání podílel, osobně se s ním o tom nebavil.
19. **Svědék L. W.** (původně také spoluobžalovaný) vypověděl, že obžalovaného B. zná, setkal se s ním jednou či dvakrát při prodeji společnosti Aritex Company, kde byl jednatelem. Setkání zprostředkoval pan P., došlo k němu na benzínové stanici v Dolních Břežanech, kam pan B. přijel s panem Š., jehož předtím svědek také neznal. Prodat společnost se rozhodl svědek sám, na benzínce mu řekli podmínky, že všechno vyřídí pan B., svědek s tím souhlasil, nachystali papíry, pak se možná ještě jednou setkali kvůli podpisu převodu společnosti. Předání účetnictví zprostředkoval pan P.. Už si nepamatuje, zda mu pokyny dával pan B. nebo pan Š., převod s ním řešili oba dva.
20. Společnost Aritex Company se předtím zabývala obchodem s pohonnými hmotami, k čemuž se svědek dostal tak, že mu pan P. nabídl, aby pokračoval v činnosti, s níž sám chtěl skončit. Svědek si zřídil tuto společnost, sám ovšem neobchodoval, společnost poskytl bratrům K. Ti měli kancelář v Teplicích, kam jezdil podepisovat faktury, měli též přístup do internetového bankovníctví. Za své působení ve společnosti Aritex Company měl asi 3 haléře z litru, za celou dobu to mohlo být 150 000-200 000 Kč. Se společností PROFI MAX svědek nikdy nejednal.
21. **Svědci P. K., M. M.** (dříve B.), **M. P. a J. Š.**, kteří byli původně trestně stíháni společně s obžalovaným J.em B., jehož trestní věc byla před zahájením hlavního líčení vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání a rozhodnutí, v hlavním líčení využili svého práva nevypovídat (svědek J. Š., jenž dlouhodobě žije v USA, tuto skutečně sdělil soudu e-mailem, jímž se zároveň z hlavního líčení omluvil); jejich výpovědi učiněné v přípravném řízení v postavení obviněných v této trestní věci nejsou jako důkaz použitelné.
22. **Svědčyně D. T.** vypověděla, že obžalovaného zná, v roce 2010 začali spoluprací. Předtím jej znala od vidění, když měl otec ještě stavební firmu. Obžalovaný nabídl její matce, jestli by svědkyně měla zájem spolupracovat, sešli se na první schůzce, povíдали si, jak by spolupráce měla vypadat, že by se jednalo o pohonné hmoty. B. jí říkal, že by bylo potřeba otevřít firmu, zařídit papíry, bankovní

účet. Potom jí řekl, kdy má papíry podepsat, spolupráce pak ale trvala jen krátce. Firma se jmenovala ELARIO, její převod zařizoval pan B.. Vždycky jednala pouze s ním. Jména ostatních původně spoluobžalovaných nezná.

23. Firma ELARIO měla sídlo v Dolních Břežanech, byla tam párkrát za obžalovaným podepsat nějaké papíry. Myslí si, že tam byla poprvé na konci září či začátku října. Její práce měla spočívat v tom, že bude brát provizi z uskutečněných obchodů, měla chodit na schůzky, spolupracovat s dalšími firmami, bylo jí řečeno, že to je práce na několik hodin denně. Byli teprve ve fázi, že budou spolupracovat. Na základě pokynů pana B. založila účet v Komerční bance, všechny kódy k internetovému bankovníctví předala B., jak byli domluveni. Sama žádnou platbu neprováděla, neví, zda byl na účtu nějaký pohyb peněz. Pak jí obžalovaný B. řekl, že to padlo, spolupráci s ní končí, protože když měl proběhnout obchod, pohonné hmoty byly zadrženy na celnici. Děkala vždy, co jí řekl pan B., neměla žádný přehled o tom, zda proběhly nějaké obchody, žádnou odměnu (provizi) za svou činnost nedostala, protože se nic neuskutečnilo. Nezkoumala, jaké papíry podepisuje, protože důvěřovala panu B.. Na konci již podepisovala jen převod firmy, žádala pana B., aby už nebyla jednatelkou.
24. Její xxx měla firmu BIOTRANDING, do jejího podnikání ale neviděla, xxx spolupracovala s panem B. a ještě s někým. Neví, jak se dostala k podnikání s pohonnými hmotami.
25. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědkyně konkrétněji ke svým návštěvám v kanceláři v Dolních Břežanech uvedla, že na začátku se s panem B. v té kanceláři scházeli tak 3x-4x do týdne, pak asi tak jednou týdně; po přečtení této části své výpovědi v hlavním líčení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu svědkyně uvedla, že to bylo v září a říjnu, je pravda, že zpočátku se scházeli 3x-4x týdně, pak už méně často.
26. **Svědkyně L. T.** uvedla, že obžalovaného poprvé viděla s manželem, s nímž měla stavební firmu. Neví, jaké vztahy měli. Svědkyně měla společnost BIOTRANDING, pohonnými hmotami se v životě nezabývala. Někdy v červnu či červenci 2012 byla na návštěvě u pana T., kde potkala obžalovaného, jenž jí nabídl, jestli by nechtěla obchodovat. Namítala, že nemá zkušenosti ani kapitál, ale říkal, že by kapitál nepotřebovala, jen by brala provize, že začátku by jí pomáhal. Na další schůzce nabídku přijala, protože potřebovala peníze. Obžalovaný jí říkal, že musí mít papír od celníků, že může dovážet pohonné hmoty, s tím, že žádost jí vyplní a ona ji tam musí osobně odnést. To také učinili. Také jí řekl, že bude potřeba internetové bankovníctví kvůli platbám, takže si musela ještě otevřít účty u Raiffeisenbank a UniCredit Bank. Někdy 13. 8. 2012 odlétal obžalovaný do Egypta, předtím dal svědkyni žádost pro celní úřad.
27. Do 11. 9. 2012 měla přístup do internetového bankovníctví u založených účtů svědkyně, toho dne jí obžalovaný řekl, že musí přijet do Dolních Břežan, že přišel e-mail s nabídkou od INNPRY. Jela tam, předala mu kódy k elektronickému bankovníctví od Raiffeisenbank a UniCredit Bank, přístup do datové schránky, on jí vytiskl nabídku INNPRY s tím, že udělají objednávku a první auta by měla přijet již následující den. Od té doby, co mu všechno takto předala, již s nikým nejednala, nic neobjednávala. Slíbil jí, že jenom on s tím bude disponovat. Nejprve jí slíbil, že jí všechno ukáže, budou to dělat společně, že jí donese notebook, do kterého nainstaluje program. Notebook zůstal po 11. 9. u něho, aby mohl komunikovat s bankou. Potom byla znovu v Břežanech 17. 9., myslela si, že jí něco ukáže, ale on jí říkal, že tomu nerozumí, že to spěchá, platby musí odesílat včas, v podstatě řekl, že to bude dělat sám. Svědkyně v něj měla absolutní důvěru. Vytiskl jí tabulku, že spotřební daň je v pořádku, že auta jela ve dnech 13. a 14. 9. Řekl jí, že provize se budou vyplácet, až budou pohonné hmoty vyexpedované a bude za ně zapláceno, ale nikdy žádnou provizi nedostala. 17. 9. 2012 svědkyni obžalovaný též nabídl, že by mohla obchodovat i její dcera. Protože v obchodu neviděla nic špatného, dceři to řekla. Potom mohla být v Břežanech v polovině dalšího týdne, kdy jí obžalovaný řekl, že do datové schránky přišlo z finančního úřadu, že budou mít daňovou kontrolu.

28. Před předáním internetového bankovníctví obžalovanému udělala svědkyně pouze jeden výběr hotovosti z UniCredit Bank, bylo to okolo 2 milionů Kč (v další části výpovědi svědkyně připustila, že se mohlo jednat o dva výběry, s tím, že na jeden výběr to nemohlo být více než 2 miliony Kč), které předala hned před bankou obžalovanému. Peníze nebyly její, jednalo se o částku, kterou zajistil obžalovaný jako půjčku na pohonné hmoty.
29. V Břežanech svědkyně viděla pana M., ale nejednali spolu. Asi podepsali nějakou předběžnou smlouvu, jela pak podepsat do Innsbrucku normální smlouvu na odběr pohonných hmot, u notáře byla s tetou pana Š.. Do Rakouska tehdy jela, protože chtěla vidět prostředí, s kým bude obchodovat, a protože obžalovaný řekl, že tam musí jet podepsat smlouvu, že M. trvá na tom, aby se to podepsalo u notáře. Neví, kdo cestu do Innsbrucku zařídil, vezl ji tam nějaký muž, v Rakousku již byl pan Š.. Toho vlastně vůbec nezná, poprvé ho viděla na začátku září na schůzce u pana T. staršího. Právě pan Š. tehdy říkal, že by dovážela pohonné hmoty z Innsbrucku z INNPRY. Na té schůzce byli obžalovaný, pan Š. a ona, zda byl T. celou dobu s nimi, si nepamatuje. Sešli se tam proto, že se jí špatně chodilo, bylo to na půl cesty a mohla tam zaparkovat auto. Se Š. ohledně společnosti BIOTRADING nic neřešila.
30. Po zablokování účtů společnosti, když nějaká auta zůstala na celnici, někdo dohodnul, že jeli k advokátu Kubicemu na Moravu. Pan Š. se tehdy nabídl, že ji odveze, což též učinil. Převod společnosti BIOTRADING na nějakého pana Šulce, kterého nikdy neviděla, zařídil potom obžalovaný s panem P.em.
31. Bratry K. nezná, s P. se viděla jednou, když jí s ním dojednal obžalovaný schůzku, podepisovali spolu nějakou smlouvu. Paní M. viděla v kanceláři, měla se starat o spotřební daň, což ví od B.. Je možné, že s PROFI MAXEM podepsala nějakou smlouvu, pan B. jí pořád dával podepisovat nějaké papíry. S bratrem L. D. má svědkyně špatné vztahy.
32. **Svěddek A. T. mladší** vypověděl, že obžalovaného B. zná z autoservisu, kde pracoval, i jako známého svého otce. Pan B. mu nabídl, zda by s jeho dcerou paní N. nechtěl obchodovat s pohonnými hmotami, jednalo se o klasický nákup a prodej. Měl obsluhovat počítač, vystavovat faktury, objednávky, vyřizovat kancelářské práce. Výdělek měl být 35-40 000 Kč měsíčně. Předtím žádné zkušenosti s podnikáním s pohonnými hmotami neměl. Nabídku přijal a působil takto jako jednatel ve společnosti PREMIUM PRODUCTION. Žádné peníze do toho neuložil, jen koupil pár věcí do kanceláře.
33. Vzpomíná si, že odběratelem byla společnost MV Plus, za niž jednal s panem Ch., a společnost Erix, dodavatelé byly dva nebo tři (konkrétně ELARIO, kterou zastupovala paní T., s níž podepisoval smlouvy; na další společnosti si nevzpomíná), nákup pohonných hmot se řešil přes internet nebo přes e-maily, tak se podepisovaly i smlouvy. Kontakty na dodavatele a odběratele dostali v kanceláři, neví od koho, zda to bylo od obžalovaného či pana Š.. Přístup k účtu měl on a paní N.. Slyšel, že z PREMIUM PRODUCTION byla převedena částka 3 miliony Kč na účet PROFI MAXU, ale neví, za co to bylo. Podnikání mohlo trvat 2-3 měsíce, ukončil je, protože z toho nebyl žádný zisk, bylo to pro něho finančně nezajímavé. Když se rozhodl, že skončí, domluvil se s obžalovaným B., který vše zařídil přes nějakého právníka. Není mu známo, zda se na tomto podnikání nějak podílel i jeho otec. Neví o tom, že by v únoru 2013 odosíl nějaké počítače z kanceláře, k otci žádnou elektroniku neodvážel, ví, že nějaká elektronika (tiskárna a nějaké drobnosti) se odvážela k panu B..
34. J. Š. zná z pneuservisu, jména bratrů K.ových slyšel, nedokáže si vybavit, zda je potkal. Slyšel i jméno M. P., příjmení W. bylo v e-mailech, ale toho člověka neviděl. M. M. zná z kanceláře v Dolních Břežanech, kde společnost PREMIUM PRODUCTION působil. Byla to velká kancelář, cca 200 metrů čtverečních. Měl tam svůj stůl, počítač, takový svůj koutek, a staral se o svou práci. Paní N. dělala totéž, měli společný stůl. Kromě nich v kanceláři působil paní M., které občas pomáhal sčítat tabulky. Ví, že tam měli kancelář i Š. s B., ale neví, že by tam seděli a dělali něco s počítačem.

35. Je pravděpodobné, že z účtu společnosti vybral cca 1 milion Kč, tyto peníze byly určeny na provize pro něho a paní N. (každý z toho měli první měsíce cca 100 000 Kč, pak už ale ne), zbytek byla snad nějaká vratka DPH za auto z Rakouska, které se tam nakupovalo pro obžalovaného, jemuž proto částku předal.
36. **Svědék M. V.** vypověděl, že obžalovaného zná přes 10 let, jsou obchodní známí. Od pana P. z Dakony odebíral svědek pohonné hmoty (na jiném místě výpovědi však svědek správně uvedl, že pohonné hmoty panu P. dodával), M. M. je paní z PROFI MAXU, s níž měla svědkova společnost Živá energie EU právní vztahy. Bratry K. nezná, jméno Š. něco říká, ale také ho blíže nezná.
37. Svědek vřdycky tušil, že v čerpacích stanicích a obchodu s pohonnými hmotami jsou velké peníze. Potkal L. T., přesně si nevzpomíná na okolnosti, a díky ní získal kontakt na pana P.. Netuší, jestli obžalovaný měl něco společného s obchodováním s pohonnými hmotami, není mu známo nic o jeho známosti s T., nevzpomíná si, zda jej potkal, když pohonné hmoty řešil. S paní T. se několikrát potkal v PROFI MAXU, předtím se neznali. PROFI MAX si našel, když zjistil, že pro obchod s pohonnými hmotami potřebuje oprávněného příjemce, není mu známo, zda s touto firmou měl obžalovaný něco společného. V PROFI MAXU jednal s M. M., s níž sjednával veškerou smluvní dokumentaci. Paní T. mu ukazovala smlouvy, měl dodávat pohonné hmoty panu P.ovi na základě tohoto, že tam už fungovala paní T.
38. Pokud jde o svědka (a jeho společnost Živá energie EU), obchodování s pohonnými hmotami skutečně probíhalo, dodavatelem byla INNPRRA, odběratelem pan P., resp. Dakona. INNPRRU jako dodavatele našel na základě smluvní dokumentace, kterou mu ukázala paní T.á. Přístup k bankovníctví Živé energie EU měl svědek, není mu známo, že by s ním disponoval někdo jiný. Stále probíhá spor mezi Živou energií EU a finančním úřadem, obchody s pohonnými hmotami skončily poté, co finanční úřad zablokoval účty společnosti. Společnost Živá energie EU obchodovala velmi krátce, s paní T. jednal jen ze začátku, řekl by, že obchodu s pohonnými hmotami moc nerozuměla, byla zvláštní, roztěkaná, pak už se vůbec neviděli.
39. **Svědčyně RNDr. J. S.** uvedla, že je daňová poradkyně. V minulosti byla požádána o jednorázové poradenství ve smyslu komunikace se správcem daně tehdejší jednatelkou společnosti BIOTRADING paní T., s tím, že jednatelka nerozuměla, co po ní finanční úřad chce. Jednala tehdy přímo s paní T. a účetní paní H., od níž dostala podklady. Nemůže říct, jak intenzivní byla komunikace s paní T., o meritu věci se s ní nebavila. Měla pouze jednorázovou plnou moc od paní T. k návštěvě finančního úřadu, kde pouze zjišťovala informace, které pak předala účetní. Domnívá se, že o spolupráci ji tehdy mohla požádat právě účetní paní H., protože měly kanceláře ve stejném objektu. S obžalovaným se možná viděla, ale nikoli v této souvislosti.
40. **Svědčyně M. F.** vypověděla, že na obžalovaného si nevzpomíná. Pan Š. je bývalý manžel její sestřence. Obchodovala s pohonnými hmotami ve společnosti Krongila, byla jednatelkou, obchody skutečně prováděla, ale dodavatele ani odběratele si již nepamatuje. Pohonné hmoty nakupovala z Německa. Pan Š. se na její podnikatelské činnosti nepodílel. Navštívila kancelář v Břežanech, kde působila paní B., přes níž zajišťovali spotřební daň. Jak spolupráce probíhala, si již nepamatuje.
41. **Svědék J. P.** se vyjadřoval ke svému působení ve společnosti SLOVLIKER, kde v roce 2012 obchodovali s pohonnými hmotami. Pan Š. i P. K. jim za provizi pomáhali zajistit odběratele, K. jim pomáhal zajistit licenci na celním úřadu. Obchod se slušně rozběhl, nicméně byl zastaven v důsledku (dle svědka) nekorektního postupu úřadů. Vztah s pány K. a Š. dopadl špatně, odběratelé jim dlužili peníze, svědek z toho začal oba dva vinit a chtěl po nich, aby naháněli ty lidi, aby jim platili. Ví ale, že oni to ve skutečnosti nepůsobili.
42. Svědek zná M. M., myslí si, že ji k nim dovezl pan K., že se k nim chodila učit celou agendu pohonných hmot a ovládat oběh dokumentů. Obžalovaného B. svědek nikdy neviděl.

43. **Svědék M. B.** vypověděl, že obžalovaného ani ostatní původně spoluobžalované nezná. S G.em D. se zná 30 let, bývali dobří kamarádi, společnost HACE FALTA byla asi bývalá společnost pana D.. Asi mu s nabytím společnosti pomáhal, ale nic bližšího si nevzpomíná. Sám s pohonnými hmotami nikdy neobchodoval, neví, zda s nimi obchodoval pan D..
44. **Svědčyně S. D.** vypověděla, že obžalovaného v životě neviděla. Zná bratry K., zpracovávala účetnictví pro společnost Archanta, komunikovala s T., občas přijel i P.. Telefonicky komunikovala i s paní P., volaly si třeba kvůli nákladním listům, fakturaci, paní P. působila u jejich dodavatele. V průběhu práce pro bratry K. neměla nikdy žádné podezření, že vše neprobíhá řádně či že dochází k nějakým podvodům, jejich jednání bylo korektní.
45. **Svědčyně I. K.** (dříve H.) uvedla, že obžalovaného zná osobně z kanceláře v Dolních Břežanech. Chodila si tam pro doklady, když dělala účetnictví pro společnost PROFI MAX, a to jednou či dvakrát do měsíce. Jednala s paní M.. Pan B. tam něco dělal, neví co. Účtování a fungování PROFI MAXU řešila s paní M., peníze jí dávala buď ona, nebo pan B.. Nikdy nezjišťovala, proč jí peníze dává on a jakou roli v PROFI MAXU hraje. PROFI MAX působil ve velké kanceláři, byl to open space, pan B. a paní M. měli každý svůj stůl, spíš dále od sebe, seděli tam i další lidé. Někdy tam byl i J. Š., neví, co tam dělal. Jiným společnostem, které by se zabývaly obchodováním s pohonnými hmotami, s účetnictvím nepomáhala, pouze jednou něco vysvětlovala paní ze společnosti Krondila. Při účtování společnosti PROFI MAX svědkyně nezaznamenala žádné neregulérní chování ze strany této společnosti. Pro tuto práci ji doporučil pan A. T.
46. **Svědčyně L. H.** vypověděla, že obžalovaného nezná. Pan P. byl jejím zaměstnavatelem ve společnosti Turma Praha, věnovali se pohledávkám v inkasních službách, pan W. a bratři K. se u něho párkrát stavili v kanceláři, chovali se spíše přátelsky než jako obchodní partneři. Sama nikdy nepřišla do styku s obchodováním s pohonnými hmotami. Pan P. se zmínil, že se tím Turma Praha zabývala, zmínil se též, že má zavedenou i jinou firmu – Dakonu.
47. **Svědék M. O.** uvedl, že obžalovaného nezná. Svědek byl asi jednatelem společnosti MALDIVA CORPORATION, všechno to bylo přes L.e, s nímž se seznámil v Brně, když neměl kde spát a sedával za Tescem. L. ho oslovil, jestli by nechtěl nějakou brigádu, a nabídl, že mu pomůže s ubytováním a prací. Asi podepsal nějaké listiny, otevíral si pak nějaký účet v Praze, kam ho L. zavezl. Pokyny k založení účtu mu dával L. a ještě nějaká paní při zřízení účtu. Dostal peníze, aby si koupil šaty. Platební kartu k účtu si vzal L., svědek na základě jeho pokynů ale vybíral peníze v bance a předával mu je.
48. **Svědék J. P.** vypověděl, že obžalovaného B. zná cca od roku 2011. Svědek poskytoval sídlo firmám, které zastupoval obžalovaný nebo které měli jeho známí a obchodní partneři. Pan Š. a obžalovaný byli jako partneři v kanceláři v Dolních Břežanech, kde svědek Š. osobně vídal. Z této kanceláře zná i paní M., ostatní původně spoluobžalované nezná. S paní M. možná jednal kvůli nějakým podpisům, protože kupovala společnost PROFI MAX, kterou svědek založil a inzeroval jako ready made společnost. Prodej této společnosti byl standardní obchodní případ, který proběhl přes pana B. jako zprostředkovatele, byl to první obchod, při němž se s panem B. seznámil. Pan B. mu pak doporučil řadu dalších klientů. Vzpomíná si i na společnost ELARIO, kterou od něho koupila paní T., myslí si, že se k němu také dostala přes obžalovaného B., obchod proběhl korespondenčně. Možná pak jednali o zpětném odkupu společnosti.
49. V kanceláři v Dolních Břežanech byl svědek dvakrát či třikrát, vždy kvůli dovezení nějakých listin, přijaté pošty ze sídla společností. Když měl klient sjednanou dosílku, zasílal mu došlou poštu též poštou, když to bylo něco, co klient chtěl hned, buď tam sám zajel, nebo pozval klienta k sobě. Jednal spíš s obžalovaným B., na Š. neměl telefon, o ničem s ním nejednal, s paní M. též samostatně nekomunikoval.
50. **Svědčyně H. S.** uvedla, že obžalovaného B. nezná. Zpracovávala účetnictví pro společnost Aritex pana W., zná i P. a T. K., ostatní původně spoluobžalované nezná. Aritex obchodoval se

společností Archanta, v níž byl T. K.. Ohledně Aritexu se svědkyní komunikoval pouze pan W.. Do roku 2012 vedla svědkyně účetnictví společnosti GARM P. K.a.

51. **Svědék Ing. J. Š.** taktéž vypověděl, že obžalovaného nezná. Zná bratry K. z firmy Archanta, jež byla nějakou dobu jeho dodavatelem pohonných hmot. Svědek zastupuje společnost MARPE, která byla většinou na konci distribučního řetězce jako regionální dodavatel. Dodavatelů měli desítky, vztahy mezi nimi a Archantou skončily, aniž by jim Archanta něco dlužila.
52. Svědek se dále v obecné rovině vyjádřil ke svým zkušenostem ohledně postavení oprávněného příjemce, když uvedl, že jej udivilo, když se poprvé setkal s tím, že první nabyvatel na území České republiky nebyl zároveň oprávněný příjemce odpovědný za výběr spotřební daně. Bylo tedy období, kdy takový postup finanční orgány umožňovaly, předtím se s tím (oddělením osob dovozce a oprávněného příjemce) neseťkal, v současné době to opět není možné.
53. **Svědék M. Ch.** vypověděl, že obžalovaného osobně ani z doslechu nezná. Z ostatních původně spoluobžalovaných zná pouze bratry K. a pana Š.. Svědkova firma MV Plus provozovala čerpací stanice a velkoobchod s pohonnými hmotami, bratři K.ové jednali za společnost Archanta, která svědkově společnosti pohonné hmoty dodávala. Pan Š. zastupoval rakouskou společnost, sám pohonné hmoty neprodával. Pokud jde o obchodování s Archantou, veškeré platby probíhaly bankovními převody, způsob placení (zda předplatbou, zálohově, zčásti na účet oprávněného příjemce či až po dodání zboží) si již nepamatuje, u každého subjektu byla řada variant, bylo to individuální. Nezaznamenal ze strany bratrů K.ových či Š. nic podezřelého.
54. **Svědék A. T. starší** popsal, že obžalovaného B. zná asi 25 let, byli kamarádi. Obchodovali spolu pouze s práškem na prádlo, jednalo se o B.ův nápad, myslí si, že to bylo v PROFÍ MAXU, za který jednala paní M.. Doporučil tehdy PROFÍ MAXU účetní paní H., která mu dělá 30 let daně. Prášek se dovezl z Německa, koupil zařídil B., oni potom zajišťovali prodej. Do obchodu svědek investoval 300 000 Kč, které se mu postupně vrátily. Po tomto obchodu mu pak obžalovaný pouze vracel částky, které mu svědek půjčil třeba na advokáta, nešlo o milionové částky. Jiné obchody se společností PROFÍ MAX neměl, ví od Š., že společnost obchodovala s nějakými pohonnými hmotami. Se Š. má dobré vztahy, více však znal B. V roce 2012 měl vůči Š.ovi drobné pohledávky, například za půjčku na splátku hypotéky 20 nebo 30 tisíc Kč. Bratry K. zná od vidění, jednou u něho byli v Krčích se Š.
55. Svědkovu synovi nabídl obžalovaný B. nějakou práci, syn byl v kanceláři, měl to společně s dcerou pana B., svědek ale neví, co tam dělali, myslí si, že podnikání skončilo neúspěšně. Obě paní T. zná svědek rovněž dlouho, pokud jde o to, zda obchodovaly s pohonnými hmotami, ví, že něco dělaly, ale neví, co to bylo. Stalo se třeba, že si u něho v kanceláři daly sraz s panem B. a panem Š.. Sám svědek na tomto obchodování neměl žádný podíl. Jednou se na žádost pana B., který byl v zahraničí, zúčastnil schůzky, na které se řešilo obchodování s pohonnými hmotami, byla tam spousta lidí, nemohli se domluvit.
56. Žádný konflikt se Š. svědek neměl. Paní T. starší u něho plakala, že nedostala od Š. s B. nic, s jejím bratrem L. D. za nimi tehdy jel. S B. ani nemluvil, protože ten odjel s tím, že peníze by měl dát Š.. Š. říkal, že s tím nemá nic společného. Jeli se jen zeptat, žádný konflikt tam nebyl. Neví, za co měla paní T. ty peníze dostat.
57. **Svědék L. D.** uvedl, že obžalovaného zná zhruba asi 20 let, poslední tři roky se znají intenzivněji, půjčil obžalovanému cca 450 000 Kč. L. T. je svědkova sestra, o jejím podnikání s pohonnými hmotami nic neví, pouze ví, že dostala takovou nabídku. Myslí si, že mu u kávy říkal pan T., že ji chce oslovit, jestli nechce podnikat. Sestra tehdy měla dluhy, neměla práci. Neví, jestli pan T. podnikal s pohonnými hmotami, protože když začalo to podnikání, přestal se s nimi stýkat. Pokud ví, tak toto podnikání organizovali obžalovaný B. se Š., to mu obžalovaný potvrdil.

58. Nepamatuje si, zda se zúčastnil schůzky s panem T., obžalovaným B. a panem Š. ohledně toho, že pánové něco dlužili sestře, připouští ale, že to mohlo proběhnout. Svou sestru svědek neviděl minimálně pět let, po úmrtí rodičů mezi nimi došlo ke konfliktu při dělení majetku.
59. Ke svému čestnému prohlášení (č. l. 716), v němž mimo jiné uváděl, že stoprocentně ví, že se obžalovaný nikdy nesetkal se svědkovým švagrem panem T., svědek uvedl, že je sepsal v době, když se stýkal s obžalovaným, který mu říkal, co proti němu svědci vypovídali; ví, že obžalovaný jeho švagra pana T. nikdy neviděl, alespoň ne v přítomnosti svědka, tak se s ním nemohl setkat.
60. **Svědék K. J.** uvedl, že obžalovaného ani nikoho z původně spoluobžalovaných nezná. Pokud jde o jeho působení ve společnosti HELLBY, kamarád mu před lety nabídl, zda by si nechtěl přivydělat tím, že by jeho známému pomohl zkompletovat společnost. Protože jeho finanční situace nebyla dobrá a byl nezaměstnaný, kývnul na to. Kamarád jej vzal za mužem jménem Ivan, který mu vysvětlil, že jako jednatel nemusí být živnostník, a říkal, že v průběhu měsíce se zkompletuje společnost, která se pak přepíše na nového majitele. Svědek měl pouze podepisovat papíry, podpisy ověřoval na Czech POINTu. S Ivanem se scházel na Vysočanské a v Letňanech, Ivan vždycky přinesl štos papírů, které mu podepsal. Nemá tušení, co to bylo za papíry, ví, že to bylo od společnosti HELLBY. Za tuto svou činnost svědek dostal dohromady cca 20 000 Kč, za každé podepisování tak 2-4 000 Kč, papíry mohl podepisovat tak 5-6x. Sám se nijak na podnikání společnosti nepodílel.
61. **Svědék P. V.** vypověděl, že obžalovaného nezná. Z původně spoluobžalovaných zná pouze M.a P. a L.e W., byli to jeho známí. S panem W. se koupila firma (SKAMATOR), udělalo se bankovní konto, internetové bankovníctví, a pak tyto materiály svědek odevzdal. Při této činnosti ho doprovázel a navigoval W.. Na koupi SKAMATORU se pan P. nepodílel, pak tam nějaká spojitost s ním byla, ale svědek už neví, jaká. Firmu Dakona potom svědek převzal od pana P., který mu ji nabídl. Nikomu za obě zmíněné firmy peníze neplatil. Pan W. a možná i pan P. mu řekli, že se firmy zabývají obchodem s parfémami. Nevysvětlovali mu, proč má v těchto společnostech působit. K nějakým výběrům peněz z účtů docházelo, není si jistý, zda peníze předával W.ovi či P.ovi. Kromě zmíněných dvou pánů s nikým osobně ani telefonicky nejednal, za tuto činnost dostal asi 300-400 000 Kč.
62. **Svědék W. M.** uvedl, že obžalovaného několikrát viděl s panem Š., jenž byl zástupcem jejich firmy INNRA v České republice. Š. měl za úkol nalézt zde firmy, se kterými by spolupracovali, a organizovat dopravu, tuto činnost vyvíjel v rámci společnosti TRAUTENBERKOVA. Nedokáže říct, v jakém vztahu Š. s B. byli, B. spolu se Š. vyhledával firmy a svědek si pamatuje, že odpovídal za dopravu. Panu Š. za jeho činnost vypláceli provizi. Svědek dále zná paní M. M. z PROFI MAXU, která byla odpovědná za uhrazení státních daní – akcizu (*miněna spotřební daň – pozň. soudu*). Průběhu obchodu byl takový, že odběratele informovali o ceně, ten objednal určité množství, zaplatil předem, oni převedli peníze na EURA a zaplatili Gunvoru, který po obdržení peněz sdělil kódy, jež oni zase sdělili firmě odebírající zboží. Nová zakázka pak byla vytvořena s ohledem na případné přeplatky či nedoplatky, které ale nebyly velké. Přístup k účtu společnosti INNRA měl svědek, který zadával veškeré platby. Pan Š. přístup k účtu neměl, razítko, jež u Š. bylo zajištěno, nebylo jejich. Pokud jde o odběratele, které sehnal pan Š., svědek se nesetkal se všemi osobně, pamatuje si, že se v Innsbrucku setkal s paní T., myslí si, že u nich byl i pan M. O.. Osobní setkání nebylo nutné, smlouvy si posílali elektronicky.
63. **Svědčyně O. D.** vypověděla, že obžalovaného zná, setkala se s ním spíše náhodně 2x-3x, když u toho byl její synovec pan Š.. Jinak s obžalovaným byli spíše v telefonickém kontaktu, pokud se týká obchodních záležitostí. Jména bratrů K.ových možná zaslechla, ale s jejich firmou neměli nic společného. Pana P. zná pouze podle jména, paní M. i osobně, poznala ji u PROFI MAXU. Svědkyně byla jednatelkou ve společnosti INNRA, druhým jednatelem byl její manžel pan M.. Měli již předchozí zkušenosti s obchodem s pohonnými hmotami. Ohledně tohoto obchodu je oslovil a přesvědčil její synovec pan Š., který posléze působil (v rámci společnosti

TRAUTENBERKOVA) jako obchodní zástupce, jenž měl v České republice navazovat kontakty se zákazníky a hájit jejich zájmy. U zákazníků, které jim sehnal, si ověřovali u finančního úřadu, zda jsou plátcí daní. První kontakt byl e-mailem, zákazníci poslali objednávku, pro ně bylo důležité, aby zaplatili zálohu. Pohonné hmoty dodávali až po zaplacení zálohy, protože sami museli platit rafinérii. Platby probíhaly přes bankovní konta. Provizi společnosti TRAUTENBERKOVA za zprostředkování obchodu vyplácela jejich společnost. Společnost INNPRO měla jedno razítko, panu Š. je nedávali, razítko, které u něho bylo zajištěno, nebylo jejich. Přístup k bankovním účtům INNPRO měli pouze oni, nikoli pan Š.. Z jejich firemních kont žádné peníze nezmizely.

64. Osobně svědkyně jednala se zástupcem společnosti Živá Energie EU a ještě za nimi byla paní T., která chtěla uzavřít smlouvu osobně a na místě, byla za nimi v Innsbrucku jednou. Asi pro ni bylo důležité, aby smlouva byla ověřena notářem.
65. Na obžalovaného se mohla svědkyně spolehnout více než na Š., když Š. nebyl k zastížení, všechno vyřizoval obžalovaný. Nejednalo se o velké věci, například když jim z Gunvoru zavolali, že kopie pasu nesouhlasí se šoférem nebo že poslali jinou cisternu. Jednalo se o nárazovou spolupráci. Obžalovanému žádnou provizi neplatili. Jednou si od jejich společnosti obžalovaný půjčil 20 000 Euro, které pak řádně vrátil.
66. Obchody se zákazníky, které zprostředkoval pan Š., skončily proto, že podle Š. měli být zákazníci „najedení“, další objednávka měla přijít zase za měsíc, ale potom už žádné objednávky nepřišly. Nevznikl žádný dluh ani přeplatek.
67. **Svědkyně Š. R.** uvedla, že obžalovaného nezná, a to ani podle jména. P. a T. K. jsou vzdálená rodina, paní M. byla oprávněný příjemce pro firmu HSR Spedition, kterou svědkyně vlastnila. K této podnikatelské činnosti ji přivedl P. K., svědkyně od roku 1999 vlastní autodopravu, rodinnou firmu chtěli rozšířit, nabídka rozšíření i na pohonné hmoty se jim zdála lukrativní. Získala kontakty, vše si sjednávala sama, P. K. se na tom již nepodílel. Pohonné hmoty odebírali ze slovenské rafinérie v Mariboru, měla pouze jednoho odběratele, jímž byla společnost Investment Pro, za niž jednal pan M., se kterým se setkala 2-3x též osobně. Domnívá se, že prvotní kontakt byl od něho. Během obchodu nikdy neměla podezření, že na české straně dochází ke krácení daní.
68. **Svědkyně E. P.** uvedla, že obžalovaného nezná, nevzpomíná si, že by o něm slyšela. Kromě syna (M. P.) zná pana W., který k ní v minulosti chodil jako fyzická osoba s účetnictvím. Svědkyně se účetnictvím věnuje celý život, pro syna je dělala u společností Turma Praha a Dakona. Pokud jde o nákup a prodej pohonných hmot, dostávala faktury, když se jí nějaká nelíbila, vrátila ji, ať ji přepracují (konkrétně šlo o to, že třeba u 20 dodacích listů faktura byla napsaná na jednu částku, nebyla rozepsaná, takže ji nemohla řádně zkontrolovat). Kdo ty faktury vystavoval, to už dnes neví. Se zástupci společností nejednala, volala si pouze s účetními, jejichž jména si již nepamatuje. Když faktury byly nejasné a musela je „věčně“ vracet, říkala synovi, že by bylo nejlepší, aby tuto činnost ukončil. Pokud jde o věci, které se jí nelíbily, jednalo se spíše o takový nepořádek.
69. **Svědék Z. D.** vypověděl, že obžalovaného B. zná od vidění přes pana Š., s nímž měl spíše přátelský vztah. Párkrát se s obžalovaným ohledně obchodu s pohonnými hmotami viděli, ale nikdy spolu o obchodu nejednali ani žádný obchodní styk neměli. Ani se Š., přes kterého zná i bratry K., žádný obchod neměl. Neví o tom, že by obchodoval s jejich firmami. Mohlo se stát, že se k němu dostalo zboží, které šlo přes zmíněné osoby, ale neví o tom. Sám měl firmu P.OL CO, prodával pohonné hmoty maloobchodně, též zavázal čerpací stanice. Pohonné hmoty nakupoval od společností ČEPRO, UniP.ol, KERROLA TRADE, kupoval i od MV Plus pana Ch..
70. **Svědkyně A. S.** vypověděla, že pracovala ve společnosti Krondila s paní F., vykonávala zde administrativní práce jako asistentka, sekretářka. Krondila se zabývala něčím okolo pohonných hmot, nemá tušení, zda obchody reálně probíhaly, domnívá se však, že ano, že paní F. opravdu obchodovala. Během svého působení si nevšimla ničeho, co by nebylo v pořádku. Do kontaktu

s účetnictvím a bankovními operacemi nepřišla. Jména obžalovaných v této věci jí nic neříkají, společnost PROFI MAX nezná, určitě do jejího sídla v Dolních Břežanech nedocházela.

71. **Svědék J. D.**, jehož výpověď z přípravného řízení byla v hlavním líčení čtena podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. řádu, neboť svědek zemřel, vypověděl, že je bezdomovec. Pokud jde o společnost FENTAL OIL, nějaký muž mu nabídl přívýdělek, svědek mu podepsal nějaké papíry, za což dostal pár stovek. To, co podepsal, muži odevzdal. Neví, co to znamená, být jednatelem společnosti. Asi po měsíci ho ten muž dovezl do nějakého většího města v Rakousku, myslí, že obchodovali s ropou nebo naftou. V Rakousku čekali na nějakého pána, s nímž se pak bavili německy, což svědek neumí. Tam už nic nepodepisoval, neví, proč ho tam brali, předtím mu ten muž koupil oblek a košili, pak ho zase odvezl do Brna. Žádné účetnictví FENTAL OIL neměl svědek k dispozici, sám nikdy nepodnikal.
72. Svědek nejdříve uvedl, že si nepamatuje, že by zakládal nějaké účty. Po předložení smlouvy s ČSOB si pak svědek vzpomněl, že v bance byl, poslal ho tam ten muž, který mu dával papíry k podpisu. V bance dostal nějaké papíry, které pak muži odevzdal. Žádnou platební kartu nedostal, na účtu nedělal žádné transakce, peníze nevybíral. Na jiné účty si nevzpomíná. Zúčastněné společnosti ani jejich jednatele nezná, něco mu říká jméno společnosti PROFI MAX, ale už neví, v jaké souvislosti je zaslechl.
73. V hlavním líčení byly se souhlasem státní zástupkyně a obžalovaného podle § 211 odst. 1 tr. řádu **čteny následující protokoly o výpovědích svědků z přípravného řízení:**
74. **Svědék G. D.** uvedl, že nákup společnosti HACE FALTA mu byl nabídnut panem B., svědek chtěl stavební firmu, tak společnost koupil, ale žádnou činnost v ní nevyvíjel, protože získal jinou práci. Za společnost žádné peníze nezaplatil ani nedostal, převod proběhl tak, že podepsal nějaké papíry. Bankovní účet v Raiffeisenbank svědek založil, dispoziční právo k němu měl pouze on, nikomu žádné heslo nedával, účet vůbec nevyužíval a nekontroloval. Až v roce 2013, když chtěl účet zrušit, zjistil, že tam jsou velké částky v minusu. O penězích, které na účtu byly, vůbec nic neví. Nulové daňové přiznání za společnost podával. Registraci k DPH nepodal, o zahraničním obchodu nic neví. Daňové přiznání k DPH za 4. čtvrtletí roku 2012 nepodal, podpis na něm není jeho. Oznámení o zahájení činnosti právnické osoby distributora pohonných hmot nikdy neviděl ani nepodepisoval. S pohonnými hmotami určitě neobchodoval, společnost Investment Pro, pana Makaru, obžalovaného ani původně spoluobžalované v této věci nezná. Faktury HACE FALTA vystavené odběrateli Aritex Company nevystavil, podpis není jeho, o těchto obchodech nic neví.
75. **Svědék J. O.** uvedl, že G.a D. zná z Rakovníka. Pro jeho společnost HACE FALTA zařizoval na Finančním úřadu v Českých Budějovicích registraci k DPH. Žádnou roli při převodu společnosti HACE FALTA na pana D. svědek neměl, o tomto převodu nic neví. O činnosti HACE FALTA také nic neví. Ví, že se D. s B. znali. Obžalovaného ani původně spoluobžalované nezná.
76. **Svědék D. D.** se vyjádřil ke svému působení ve společnosti Ag. SEDA s tím, že jej jeho společník, Ukrajinec S. P., nějakým způsobem podvedl, proto se v roce 2010 dohodli na ukončení spolupráce. Svědek mu předal všechny podklady, pak už ho prakticky neviděl, a až dodatečně zjistil, že sám ve společnosti stále figuruje. Je možné, že v listopadu 2012 založil svědek účet společnosti u Raiffeisenbank, protože mu známý J. D. tehdy říkal, že zkusí firmu obnovit. Údaje k účtu i kartu předal panu D.ovi. Může takřka stoprocentně říct, že účet sám neužíval, žádnou obchodní činnost nevykonával. Slyšel jméno J. B., neví ale už, v jaké souvislosti.
77. **Svědék P. K.** vypověděl, že do společnosti Akacuki jej přivedli muž jménem M. a R. R.. M. mu říkal o dobrých výdělcích, kterých se dá v Česku dosáhnout, s tím, že by si museli založit firmu. Svědek neměl práci a viděl v tom dobrou příležitost, přicestoval tedy do České republiky. Cestu i jídlo mu zaplatili. Tady na něho M. s R.em čekali a chodili společně po úřadech a do banky. Říkali

mu, že předmětem činnosti bude obchod s železem. Celkem jel svědek do Prahy asi pětkrát, nepamatuje si, co podepisoval. Telefonní číslo na R.a R.a je xxx

78. Kromě podepisování papírů svědek pro firmu žádnou činnost nevykonával, nedostal ani žádné peníze, i když to měl slíbené. Z účtu společnosti žádné peníze nevybíral, nepamatuje si, zda dělal nějaké převody. Pohádali se pak, že ho jen využili, chtěl ukončit činnost ve společnosti, s čímž souhlasili. Svědek nemá povědomí o žádných firmách, které se společností Akacuki spolupracovaly.
79. **Svědék R. F.** se vyjadřoval k telefonnímu číslu xxx, s tím, že je užívá již dlouho, určitě telefon na delší dobu nikomu nepůjčoval, společnost Akacuki nezná. Je možné, že spolu někde s P.em K. seděli, ale vylučuje, že by s ním chodil po úřadech nebo bankách. Konkrétně si na něho nepamatuje, jedná s mnoha lidmi, je možné, že své telefonní číslo panu K. dával. S obžalovaným (ani s původně spoluobžalovanými) svědek do styku nepřišel, žádná ze zúčastněných společností mu nic neříká.
80. **Svědčyně D. K.** uvedla, že jednatelkou Aritex Company se stala poté, co ji k tomu přemluvil její kamarád a kolega M. Šulc, s nímž pracovala jako dělnice v Mladé Boleslavi. Záležitost s převodem společnosti realizoval Peter J. Nevěděla, co bylo předmětem podnikání této společnosti, po zápisu do obchodního rejstříku dala někomu plnou moc k zastupování společnosti. Za převzetí jednatelství dostala 20 000 Kč, měla slíbeno 100 000 Kč, ale to jí nezaplatili. Převodce L.e W.a nezná, nikdy se nesetkali, když se na něj ptala, M. a Peter jí říkali, že ji to nemusí zajímat. Předávací protokol podepsala, ale žádné účetnictví ani pokladni hotovost nepřevzala. Obžalovaného B. ani nikoho z původně spoluobžalovaných (vyjma podle jména a z doslechu pana W.a) nezná. Nezná žádnou ze zúčastněných společností.
81. **Svědék M. M.** vypověděl, že obchodní podíl ve společnosti Paterno Market získal od předchozího společníka Ondřeje H. v době, kdy působil v Brně. Svědek chtěl vykonávat podnikatelskou činnost, pokračovat v tom, čím se společnost zabývala, ale po podpisu smlouvy stále nedocházelo k tomu, aby jej H. uvedl do chodu firmy. Manželka svědka potom změnila svůj názor a nechtěla s ním jet do České republiky, proto požádal pana H., aby zajistil nového majitele společnosti, a následně podepsal převod na V.Š., čímž skončilo jeho působení ve společnosti. Neví, kolik účtů společnost měla, myslí si, že jeden zřizoval v ČSOB. K žádnému účtu neměl dispoziční právo, nezúčastnil se žádných obchodních transakcí společnosti, neví, čím se zabývala, nepodával ani nevyplňoval daňové přiznání, o účetnictví společnosti nic neví.
82. **Svědék J. M.** vypověděl, že společnost Investment Pro koupil jako zjetou společnost v květnu 2012, protože měl zájem podnikat. Pak jej oslovili Ukrajinci s tím, že mají zájem vykonávat podnikatelskou činnost se zaměřením na obchodování s pohonnými hmotami. Plnou moc k jednání za společnost podepsal Ukrajinci jménem Saša, jenž se o obchody s pohonnými hmotami staral. Svědek měl mít za jednatelství odměnu 1 000 EUR, následně měl mít podíl ze zisku, který mu však Ukrajinci nedávali, proto mezi nimi došlo k neshodám. Na všechny obchodní partnery si nevzpomíná. O obchody s pohonnými hmotami, jež odebírala společnost HACE FALTA, se svědek nestaral, měli je na starosti Ukrajinci. Může pouze uvést, že pohonné hmoty byly dováženy z Rakouska od společnosti INNPRÁ a z Německa ze společnosti HSR. Objednávky byly uskutečňované e-mailem, dodání probíhalo cisternami, platby byly realizované přes internetové bankovníctví, k němuž měl přístup jen Saša. Obžalovaného nezná, z původně spolubžalovaných zná svědek pouze J. Š., protože to byl velmi dobrý kamarád Saši, a M. M. ze společnosti PROFÍ MAX, s nímž osobně jednal a s nímž ho seznámil Saša. K ukončení obchodování došlo proto, že byl zablokovan účet společnosti.
83. Znalkyně Ing. Soňa Nováková, Ph.D. ve svém **znaleckém posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence** vycházela především z účetních dokladů zajištěných v Rakousku u společnosti INNPRÁ, jež konfrontovala též s evidencí dovezených pohonných hmot vedenou oprávněnými příjemci (především společností PROFÍ MAX), případně dalšími zajištěnými doklady (včetně duplicitních faktur, byly-li zjištěny, jež budou zmíněny dále). Na základě zadání policejního orgánu znalkyně vyčíslovala daňovou povinnost k DPH za předpokladu, že první nabyvatelé

pohonných hmot na území České republiky nevykonávali žádnou další činnost, neměli žádné další náklady, než za nákup pohonných hmot, a pohonné hmoty prodali za cenu minimálně rovnou nákupní ceně (včetně spotřební daně). Znalce přitom učinila následující závěry:

84. Pokud jde o společnost FENTAL OIL, vzhledem k absenci daňových dokladů svědčících o hodnotě realizovaných nákupů a prodejů pohonných hmot nebylo možné hodnotu daňové povinnosti k DPH vyčíslit.
85. U společnosti BIOTRANDING by daňová povinnost v případě prodeje dovezených pohonných hmot za cenu odpovídající pouze nákladové hodnotě (pořizovací cena navýšená o zákonnou spotřební daň) byla za třetí čtvrtletí roku 2012 vyčíslena částkou 30 096 459, resp. 28 787 561 Kč (v závislosti na tom, která ze dvou duplicitních faktur, resp. dvou zajištěných faktur týkajících se stejného obchodu, je správná). Za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2012 tato daňová povinnost činila 16 757 198 Kč, resp. 17 614 178 Kč (opět v závislosti na správnosti jedné ze dvou zajištěných faktur).
86. *K tomuto vyčíslení znalce soud dodává, že pokud jde o III. čtvrtletí roku 2012, správnost faktury č. R20120901, tedy faktury, na jejímž základě byla stanovena minimální daňová povinnost ve výroku rozsudku (shodně s obžalobou), vyplývá z potvrzení o přijatých pohonných hmotách, na němž se uvádí stejné množství pohonných hmot, dále z evidence PROFI MAXU (opět stejné množství pohonných hmot odpovídající této faktuře), z e-mailové komunikace pana M., navíc je toto vyčíslení pro obžalovaného i výhodnější, protože vede ke stanovení nižšího rozsahu zkrácení daně. Pokud jde o IV. čtvrtletí roku 2012, v obžalobě bylo nesprávně uvedeno číslo faktury, nicméně správně uvedena zkrácená daň, neboť faktura č. R20121002 odpovídá jak zjištěný objem pohonných hmot odebraných od Gunvoru, tak uvedených následně v potvrzení příjemce (společnosti BIOTRANDING).*
87. Pokud jde o společnost Živá Energie EU, v tomto případě byly v účetnictví společnosti INNPROA dohledány faktury R20121101 a R20121001, na jejichž základě by daňová povinnost společnosti Živá Energie EU za čtvrté čtvrtletí roku 2012 činila 56 007 876 Kč (dále byla nalezena ještě další, zřejmě zálohová faktura). V podkladech poskytnutých finančním úřadem, jemuž je předložila společnost Živá Energie EU, byly faktury č. 20121108 a 20121031, na jejichž základě by daňová povinnost společnosti Živá Energie EU činila 48 306 619 Kč.
88. *K tomuto vyčíslení znalce soud dodává, že – shodně s obžalobou – vycházel při svých skutkových závěrech z toho, že správné a odpovídající jsou faktury označené R20121101 a R 20121001, tedy faktury založené v účetnictví společnosti INNPROA; v případě faktur předkládaných společností Živá Energie EU finančnímu úřadu by totiž nákupní cena nafty touto společností byla podstatně nižší než cena, kterou za ni INNPROA zaplatila rafinérii Gunvor (konkrétně u faktury č. 20121031 by Živá Energie EU nakoupila v období od 12. 10. 2012 do 31. 10. 2012 9 510 257 litrů nafty za cenu 14,35 Kč za 1 litr, přitom INNPROA od rafinérie Gunvor v dané době nakupovala, jak vyplývá i z bodu 6. znaleckého posudku, naftu za částku 0,72 Euro za jeden litr, tedy částku výrazně vyšší, než je 14,35 Kč.) Naopak v případě faktur nalezených v účetnictví INNPROA dávají jednotlivé prodejní ceny z obchodního hlediska smysl (viz již zmíněný bod 6. znaleckého posudku, podle něhož – v případě počítání s těmito fakturami při průměrném kursu ČNB – INNPROA nakupovala v říjnu 2012 pohonné hmoty za 17,96 Kč za litr a v listopadu 2012 za 18,52 Kč za litr a prodávala je Živé Energii EU za 18,86 Kč resp. 19,25 Kč za litr). Je tedy zjevné, že faktury předložené společností Živá Energie EU finančnímu úřadu neodpovídají realitě.*
89. V případě společnosti MALDIVA CORPORATION by její daňová povinnost za 4. čtvrtletí roku 2012 činila 44 140 568 Kč.
90. U společnosti HELLBY by daňová povinnost za 4. čtvrtletí roku 2012 činila 76 612 463 Kč.
91. Daňová povinnost společnosti SKAMATOR za 4. čtvrtletí roku 2012 byla vyčíslena částkou 45 847 543 Kč.
92. Daňovou povinnost společnosti Akacuki za 4. čtvrtletí roku 2012 vyčíslila znalce částkou 22 015 062 Kč.

93. Pokud jde o společnost ELARIO, znaleckým posudkem byla vyčíslena daňová povinnost společnosti za 4. čtvrtletí roku 2012 částkou 4 840 643 Kč.
94. Daňová povinnost společnosti Paterno Market by činila (v tomto případě posudek vychází z nákupní ceny, za niž pohonné hmoty od INNPRY nakoupila společnost Investment Pro, která je společnosti Paterno Market přeprodala) za 4. čtvrtletí roku 2012 11 716 000 Kč.
95. Lze dodat, že znalkyně se zabývala též daňovou povinností k DPH společnosti HACE FALTA (pohonné hmoty zakoupené od společnosti HSR Spedition přes prostředníka Investment Pro), nicméně pro tyto dílčí útoky nebyla na obžalovaného J.a B. podána obžaloba.
96. Znalkyně dále vypočítala, že v případě společnosti MALDIVA CORPORATION, která jako jediná z uvedených společností zčásti využila též oprávněného příjemce DaSYN s. r. o., by hodnota DPH z pohonných hmot dovezených s využitím tohoto oprávněného příjemce (spočítaná shodným způsobem jako v předchozích bodech) činila 1 946 144 Kč.
97. Dále znalkyně vyčísila DPH vázané na zboží (pohonné hmoty), které bylo zabaveno z důvodu daňové exekuce (daňová povinnost vyčíslená v předchozích odstavcích byla vyčíslena po odečtení ceny tohoto zboží). V případě společnosti MALDIVA CORPORATION by u takto zajištěného zboží činila DPH 2 153 652 Kč, u společnosti HELLBY 929 559 Kč, společnosti Akacuki 583 874 Kč, ELARIO 355 452 Kč a Paterno Market 1 050 499 Kč.
98. **Znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma,** vypracovaným Odborem kriminalistické techniky a expertiz Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje v Českých Budějovicích, byla zkoumána pravost podpisů G.a D. na dokumentech týkajících se společnosti HACE FALTA. Závěr znaleckého zkoumání byl takový, že podpisy na přihlášce k registraci k DPH, na oznámení o zahájení činnosti právnické osoby distributora pohonných hmot ani černobílé kopie podpisů na fakturách HACE FALTA nejsou pravými spontánními podpisy G.a D.. Jeví se pravděpodobnější, že by se spíše mohlo jednat o padělky vyhotovené jinou osobou než o úmyslně či neúmyslně komolené podpisy G.a D.. U sporného podpisu na priznání k DPH z 24. 1. 2013 nebylo o pravosti možné rozhodnout.
99. Předmětem zkoumání **znaleckým posudkem z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika,** včetně dodatku posudku, který zpracoval znalec Ing. J. Berger, byla výpočetní technika zajištěná při domovních prohlídkách v této trestní věci. Znalec přitom zejména vyhledával data související s projednávanou trestnou činností (především s osobami a obchodními společnostmi, jež do ní měly být zapojeny), uložená na jednotlivých nosičích dat.
100. Znalec takto zkoumal mimo jiné obsah notebooku zn. Lenovo, který obžalovaný J. B. vydal při domovní prohlídce ve svém bydlišti a k němuž obžalovaný od počátku trestního řízení uváděl (vč. vyjádření v protokolu o domovní prohlídce), že patří J.mu Š.ovi. Ze znaleckého posudku ve spojení s daty zachycenými znalcem na CD se podává, že uživatel notebooku se přihlašoval mimo jiné k e-mailovým schránkám xxx xxx, xxx V síti skype (viz skypová komunikace na č. l. 3360-3384) se uživatel přihlašoval k účtu „xxx“, z něhož komunikoval mimo jiné s „xxx“, „xxx“ (*tento uživatel se představil jako M. F. a oslovil uživatele „xxx“ jako J. Š.*) a „XXX“ (*tomu se též v prvním skypu uživatel představil jako J. Š.*). V účetním programu Money S3 byla zavedena společnost TRAUTENBERKOVA (program nicméně neobsahoval žádné účetní záznamy), ve složce doklady byl soubor s názvem „P.1“ (č. l. 3352 spisu), v němž je určitý výpočet podílů z obchodu odpovídajícího faktuře vydané společností INNPRÁ na společnost BIOTRANDING. Dále byla v počítači v elektronické formě uložena zprostředkovatelská smlouva mezi společnostmi INNPRÁ a TRAUTENBERKOVA, tabulky s výpočty (množství litrů, spotřební daň, cenový rozdíl mezi nákupem a prodejem) týkající se společností BIOTRANDING, Živá Energie EU, MALDIVA CORPORATION. Rovněž byly mezi dokumenty v počítači uloženy dokumenty týkající se plánovaného rozvodu J. Š..

101. Nad rámec tohoto svého zkoumání se znalec dále v hlavním líčení vyjádřil k otázce IP adres, když uvedl, že záleží na typu připojení, IP adresy se mohou měnit i při připojování z pevné domácí linky. Z výpisu IP adres se patrně nedá zjistit, kolik zařízení se mohlo připojovat.
102. **Soud provedl dokazování též předložením CD s odposlechy telefonických hovorů** (jak státní zástupkyně, tak obžalovaný v hlavním líčení uvedli, že na přehrávání odposlechných netrvají a postačí jim předložení CD, jež tyto odposlechy obsahují, podle § 213 odst. 1 tr. řádu).
103. V rámci akce **MAXA_08** byla zachycena především telefonická komunikace mezi původně spoluobžalovaným M. P. a svědkem V. v období od 2. 7. 2013 do 17. 7. 2013, z níž se (stručně shrnuto) podává, že svědek V. ještě v červenci 2013 řešil, kolik mu (nejmenované osoby) dluží za litr (hovor z 2. 7. 2013 v 10.59 hod.), v řadě dalších hovorů P. V. a přemlouval, urgoval, resp. „navigoval“ ohledně převodu dvou společností (Dakony a SKAMATORU) na nové formální jednatele, přičemž jej upozorňoval na jeho trestní odpovědnost a dluh na daní (např. hovory z 11. 7. 2013 v 9.24 hod. a 16.29 hod.). Komunikace obdobného obsahu mezi oběma dvěma byla zachycena i v rámci akce **MAXA_15**. Jméno obžalovaného během žádného z těchto hovorů nezaznělo.
104. Další telefonická komunikace původně spoluobžalovaného M. P. v období července až září roku 2013 byla zachycena v rámci akce **MAXA_17**. Z těchto hovorů vyplývá, že obžalovaný P. se znal a komunikoval s obžalovaným J. B. (přičemž se jej ve dvou případech ptal na „J.“, s nímž chtěl něco probrat) a též s T. K., P. K. i L. W.; z hovorů jinak nevyplývají žádné významné informace pro projednávanou věc.
105. Z telefonické komunikace původně spoluobžalovaného P. K. v období od 30. 1. 2013 do 1. 6. 2013, zajištěné v rámci akce **MAXA_01**, se podává, že v hovoru ze dne 6. 2. 2013 v 23.55 hod. se obžalovaný J. B. ptal P. K. a, co je za problém, P. K. komentoval, že by mu to měl říkat „do tohohle telefonu“, že určitě to takhle řešit nebude a že s J. je ve spojení. Následující den urgoval J. B. K. SMS zprávou tohoto znění: „*Dej věci do rána do pořádku, jinak je veliký problém.*“
106. V dalších hovorech P. K. a již obžalovaný B. ani nepřímou nevystupuje. V hovoru dne 31. 1. 2013 v 12.54 hod. se P. K. snažil v advokátní kanceláři JUDr. Luřchy zjistit (s tím, že to potřebuje tajně), zda advokát podával nějaké podání na finančním úřadu za svědka Makaru, že jsou tam nějaké lhůty a „*nám nebo jim tam leží spousta peněz.*“ V telefonické komunikaci dne 15. 2. 2013 (hovory v 12.14 hod. a především v 12.52 hod.) spolu P. K. a J. Š. řeší nějakou transakci. V hovoru ze dne 21. 2. 2013 v 11.50 hod. žádá P. K. svědkyni H. S., aby mu vystavila fakturu na Archantu na stovku za leden, v SMS zprávách v dalších dnech spolu oba komunikují ohledně dodání podkladů pro zpracování DPH. V hovoru ze dne 15. 3. 2013 v 17.23 hod. říká P. K. M. u Ch. (v rámci vysvětlení, proč volá ze svého, nikoli služebního telefonu), že ho bratr vyhodil, protože prý dobře nepracuje, tak mu dal výpověď.
107. V hovoru ze dne 26. 2. 2013 v 21.21 hod. spolu komunikují P. K. a T. K., hovor se týká evidentně Š. R. é. T. K. popisuje, co říkal třetí osobě (z dalšího obsahu hovoru plyne, že manželu Š. R. é. H.), tedy konkrétně to, že nemusí mít strach, že na to P. K. „nesere“, že nemusí mít obavu, že Š. jde stranou, že je to rodina, jsou tým, tak k tomu musí přistupovat, nemůže jednat (Š.) na vlastní triko, ale s jedním z nich, jako to vždycky řeší oni dva spolu, že ta informace vždy musí končit u P. K. a. Dále T. K. říká, že (H.) říkal, že byla domluvena zpočátku jasná pravidla, ta se dodrží, dopočítá se to, na což mu měl Heiko říct, že ví, že Š. vždycky říká, že s ním (T. em K.) se vždycky všeho dopočítá a žádný problém s ním nemá. Dále T. K. říká, že H. řekl, že přijede ve čtvrtek, sednou si, všechno spočítají, dopočítají se a rozejdou se tak, aby všichni byli spokojení. P. K. během tohoto hovoru v zásadě pouze přizvukuje T. K..
108. V rámci akce **MAXA_00** byly zachyceny hovory původně spoluobžalované M. M., včetně komunikace s obžalovaným J. B..

109. Dne 8. 2. 2013 v 22.18 hod. spolu vedou M. M. s J. B. obsáhlý rozhovor. Obžalovaný B. se ptá, co se to tam děje. M. M. mu říká, že nevyšel úmysl zaplatit zajišťovák a DPH (na tom chybí 7,4), není zaplacená daň, neobjednávalo se Ingol (*zjevně míněn Ingolstadt*), který se prý objedná během víkendu. Říká, že nemají nic, neví, co bude. Obžalovaný se ptá na důvod s tím, že mu (*neříká kdo*) řekl, že v úterý bude všechno zaplacené. Na to M. říká, že zaplacené není, že Z. čeká, až mu pošle nějaký pán peníze, ale má poslat osmičku, ona doplatí 7,4 a zbyde asi 600, které pošle na DPH, jež se tak doplatí. Momentálně ale v neděli budou dlužit SPD, DPH a zajišťovák. Obžalovaný B. říká, že to je konec a že jim seberou OP (*zjevně míněn oprávněný příjemce*), na což M. říká, že to ví, ale peníze nejsou, chybí peníze na SPD, asi 27, udělala maximum, pořád to urguje, už neví, co má dělat víc. Obžalovaný se pak ptá, co ten „*žkurvenej J.*“ dělá, na což M. říká, že ten za to nemůže, že Z. Jirkovi lhal a že problém je v tom, že se Z. vi nechalo tolik peněz. (Ke konci hovoru právě toto téma M. M. znovu rozvádí s tím, proč se mu dávaly další dopravy, když dluží stále víc a víc a jen lže.) Dále mluví M. o tom, že dluží i P.. Hovoří spolu o tom, kdo kolik dluží, s tím, že obžalovaný B. se rozčiluje, „*at' si to s ním J. vyřídí.*“ Dále se spolu baví o řešení situace, přičemž obžalovaný opět říká, že „*jsou to Jirkovi kumpáni, tak at' si to J. zařídí.*“ Obžalovaný zdůrazňuje, že „*průser*“ je v tom, že jsou to peníze za odjeté dopravy, na což mu M. říká, že to ví a je z toho na nervy. Obžalovaný mluví o tom, že nevěří, že se to vyřeší, protože už mu to přijde jako jejich hra. Všichni tři (Z., P., J.) ukradli peníze, mají máslo na hlavě a teď si to (problém) pinkají mezi sebou a potřebují se toho zbavit, na což mu M. říká, aby to neřešil po tomhle telefonu, že se pak spojí a dá mu vědět, co a jak, at' obžalovaný neříká víc, „*než musíme, at' to není ještě průser...*“ M. M. na závěr hovoru mluví o plánovaném pondělním setkání, kde se mají všichni sejít a vyříkat si to, že se dohodli i „*se starým, s áčkem.*“
110. V bezprostředně navazujícím hovoru mezi týmiž osobami ve 22.35 hod. odpovídá M. M. obžalovanému B. na dotaz, proč už se neobjednávalo v týdnu, že MVěčko dělá problémy (záseky), protože objednával u někoho jiného, ale od příštího týdne by opět měl objednávat u nich, takže jediný, kdo objednává na pondělí, je Z.. V této souvislosti komentují, že Z. objednává a neplatí, a M. vyčítá obžalovanému B., že ho nechal jet šestnáct aut s tím, že zaplatí později, ale pořád tam zůstává dluh, navíc teď to ani nezaplatil. Dále M. hovoří o tom, že něco stáhl P., že si stáhl zálohy, ale to jsou jejich boje, jich (M. a B.) se to netýká. Dále M. říká: „*a ta píča nedala důležitý výpis, kde asi zřejmě je vidět to, co vidět má být, protože na jejím výpisu druhém na RBěčku jsme našli, že vybrala 2 585 000, což dejme tomu, to jsou její provize, ale zřejmě to má minimálně to samý, ne-li víckrát, vybráno na tom Citfínu, že jo... a zhroutil se a upadla na ulici... nikdo se jí nemůže dovolat... takže tam jako ta levá je, a asi nebude malá, bude velká... jediný dva výpisy, který mi dali, jsou tenhle ten Citfín a samozřejmě Skam, že jo...*“
111. V rozhovoru dne 14. 2. 2013 se obžalovaný J. B. (pobývajícím dle obsahu hovoru v zahraničí) ptal M. M., co je nového, na což mu odpověděla, že dnes odjela dvě auta a bojuje se dál, s tím, že se jedná o první dvě auta, která od pondělí odjela, nikdo od nich nechce nic brát. Neví se, kdo za tím stojí, J. si myslí, že za tím stojí nějak P., asi je za tím nějakým způsobem i MVěčko. M. uvádí, že byli u právníka a ten tvrdí, že očekává, že odebrání přijde již zítra. Kritizují postup finančního úřadu a řeší spolu možnost žaloby a její účinky. Dále během hovoru M. uvádí, že Z. vi dluží MVěčko 4,5 milionu, že je to divně propojené, je proti nim více lidí, než si mysleli. Obžalovaný B. zmiňuje, že Z. měl být ten styčný, přes kterého mělo jezdit 20-30 aut denně, na což M. reaguje, že díky MVěčku nemá Z. peníze, že na něm už si nic nevezmou. Řeší spolu chybějící peníze, obžalovaný B. se ptá, kde ty prachy jsou, M. mu odpovídá, že se to snažili zjistit, dostali výpisy, přístupy, ale ty peníze nejsou nikde vidět. Obžalovaný B. radí, jakým způsobem to spočítat, že se mají podívat dolů na účty a zjistit, zda peníze přišly, či nikoli, a pokud ne, tak je „*krade*“ MVěčko, které neposílá peníze. Dále obžalovaný zmiňuje, že nemělo dojít k tomu, že za odjeté dopravy se dluží peníze. M. M. k tomu uvádí, že P. říká „*píčoviny*“, že vytáhl HACE FALTU, kde tři miliony chybí, a že oni nemůžou do banky, protože tam chyběl počítač nebo přístup, že to bylo u „*starýho*“. Vulgárně zmiňuje Šárku, která nebyla schopna dodat podklady, a dále mluví o M., která se „*v tom hrabala a ty tři miliony, o které to nevyšlo, asi nenašla (v návaznosti na hovor o HACE FALTA.)*“ Obžalovaný

J. B. dále v hovoru říká (v reakci na slova M., že je zvědavá, co bude), že nic, že to je konec, a sem to (hovoří ve třetí osobě, tedy o někom jiném) „*přesně potřebovali dotáhnout, protože potřebovali, aby se to celé zlikvidovalo, protože lítá ve vztahu nějakých 70 milionů, a ty zmizely za INNPRY, proto potřebovali tohle uklidit.*“ M. M. dále říká, že J. se snaží, na což obžalovaný B. reaguje, že to je hezké, ale kdyby to nezařídil on, tak to není. M. se poté opět vyjadřuje k HACE FALTA s tím, že ten den, co chyběly ty tři (miliony), tak tam počítač nebyl, tak nemohli výpis otevřít a podívat se. Dále uvádí, že se nebudou bavit po telefonu, že jedou moc do detailů „*po tomhle telefonu.*“ Obžalovaný B. se podivuje, že i kdyby přijal argument, že chybí 3 miliony na HACE FALTA, tak kde je těch devatenáct? Hovoří o někom v třetí osobě, koho nejmenují („*on*“), s nímž M. věc řešila, přičemž prý skončili na tom, že skoro 12 dluží Z. a ta desítka je ta, co on pořád mele o tom MVěčku (M. se na adresu nejmenované třetí osoby dost vulgárně rozčiluje, že není možné mu jasně dokázat, kde ty chybějící peníze jsou). Obžalovaný B. ji vyzývá, aby hned zítra s M. spočítala litry a cenu a zavolala mu, s tím, že by měla cifra sedět, a pokud nesedí a peníze neposlali zezdola, tak jsou samozřejmě oni domluvení s MVěčkem a kradou, MVěčko posílá o to méně peněz a někde si je „*šábujou*“.

112. Dne 15. 2. 2013 se obžalovaný J. B. SMS zprávou dotazoval M.y M., jak jsou na tom s čísly, na což mu odpovídala, že špatně, nemají to jak spočítat, nemají skutečné ceny a od oka je to při rozdílu pár halířů několikamilionový rozdíl. Obžalovaný B. reaguje slovy: „*Vždyť je máte*“, na což M. odpovídá: „*A kde? Má celý 2012 od HF vymazán dle pokynu.*“
113. Pokud jde o další hovory původně spoluobžalované M., které nebyly vedeny s obžalovaným B., v hovoru ze dne 4. 2. 2013 ve 12.36 hod. hovoří M. M. o tom, že dostala něco od pana M., který chtěl pomoci, protože tomu moc nerozumí, ještě jak je to v češtině, tak už vůbec neví, která bije, tak řekla, že to prověří a dá mu vědět. (Uvedené se patrně týká naskenovaného rozhodnutí o registraci k DPH pro Investment Pro, které krátce předtím měla posílat.) V dalším hovoru za několik minut informuje M. M., že věci se mají tak, že „*on chce dneska podat nějaké odvolání kvůli obchodu dalšimu, aby se nestalo, že mu budou blokovat zboží nebo něco.*“ Dne 4. 3. 2013 pak M. M. telefonicky komunikovala se svědkem Makarou, kterému na jeho SMS žádost zavolala, svědek ji požádal, aby se mu pak ozvala.
114. Na základě povolení ke sledování osob a věcí byly pořízeny též zvukové záznamy rozhovorů mezi původně spoluobžalovaným P. a svědkem V.em (**akce MAXA_20**), které se nesou v podobném duchu jako jejich předchozí telefonická komunikace, přičemž ve vztahu k obžalovanému B. z nich nevyplývají žádné významné skutečnosti.
115. **Soud provedl dále dokazování listinnými důkazy**, z nichž podstatné jsou zejména následující důkazy, resp. skutečnosti z nich vyplývající.
116. **Zprávami finančních úřadů** (případně celního úřadu), včetně příloh těchto zpráv (zahrnujících mimo jiné podávaná daňová přiznání a jejich přílohy, včetně smluv, faktur apod.), byly zjištěny skutečnosti uvedené ve výroku rozsudku k jednotlivým společnostem – prvním nabyvatelům pohonných hmot na území České republiky, konkrétně, zda a za jaké období podaly, či naopak nepodaly tyto společnosti přiznání k DPH, jaké údaje v něm vykazaly, případně též, zda a jakým způsobem došlo k zajištění daně blokadí prostředků na účtech těchto společností a následné exekuci. Rovněž bylo těmito doklady zjištěno, ve kterých případech působil jako oprávněný příjemce PROFI MAX, případně výjimečně jiná společnost (DaSyn). Ze zpráv generálního ředitelství cel vyplývá, jaké cisterny (včetně konkrétního množství přepravovaných pohonných hmot) byly zajištěny finančním úřadem. Dokazování bylo provedeno i účetními a dalšími doklady vydanými jednotlivými zúčastněnými společnostmi, z nichž se rovněž podává, jaký byl (přínejmenším formálně) pohyb zboží.
117. **Povolení oprávněného příjemce pro opakované přijímání vybraných výrobků z jiných členských států v režimu podmíněného osvobození od daně** bylo společnosti PROFI MAX vydáno dne 12. 6. 2012 (č. l. 438) a odňato dne 18. 2. 2013 (č. l. 4043) S prvními nabyvateli pohonných hmot na území České republiky uzavřel PROFI MAX **smlouvu o činnosti**

- oprávněného příjemce při nákupu minerálních olejů z jiných členských států EU** (č. l. 495 a násl.), podle níž mimo jiné odpovídal PROFI MAX za správnou výši a způsob povinného zajištění spotřební daně při propuštění minerálních olejů do volného oběhu, byl povinen přiznat a zaplatit spotřební daň, nebyl však vlastníkem těchto olejů; nabyvatelé byli mimo jiné povinni cestou převodu na účet zaplatit nevratnou zálohu zahrnující částku spotřební daně a částku úplaty za služby oprávněného příjemce. Z **evidence PROFI MAXU** (č. l. 632 a násl., 4472 a násl.) se podává, že od 1. 8. 2012 do 8. 8. 2012 působil jako oprávněný příjemce ve vztahu k dopravám pohonných hmot provedeným pro FENTAL OIL, od 13. 9. 2012 do 12. 10. 2012 pro BIOTRANDING, od 12. 10. 2012 do 2. 11. 2012 (či 31. 10. 2012) pro Živá Energie EU, od 2. 11. 2012 do 9. 11. 2012 pro MALDIVA CORPORATION, od 10. 11. 2012 do 22. 11. 2012 pro HELLBY, od 22. 11. 2012 do 30. 11. či 1. 12. 2012 pro SKAMATOR, od 1. 12. 2012 do 5. 12. 2012 pro Akacuki, od 6. 12. 2012 do 7. 12. 2012 pro ELARIO, od 7. 12. 2012 do 19. 2. 2013 pro Investment Pro.
118. Svědek L. D. sepsal již v přípravném řízení **čestné prohlášení** (č. l. 716), které obžalovaný B. předkládal při svém výslechu, v němž mimo jiné uvedl, že stoprocentně ví, že se obžalovaný nikdy nesešel se svědkovým švagrem panem T.. Dále zde napsal, že sestra se svým manželem dělali bílé koně a nasekali milionové dluhy, že poprvé viděla sestra pana B. u pana T. a že někdy v roce 2012 svědkovi T. říkal, že něco rozjíždí s pohonnými hmotami a osloví sestru, jestli by do toho nešla. Dál o jejich obchodu nic neví, jejich vztahy šly do ztracena, sestra se neštítí jakékoli špinavosti.
119. Z **generální plné moci výkonného ředitele** ze dne 23. 4. 2012 vyplývá, že jednatelka společnosti PROFI MAX M. M. zmocnila obžalovaného, aby společnost zastupoval v plném rozsahu v úkonech, obchodech a právních věcech, jejichž hodnota v jednotlivém případě nepřesáhne částku 50 000 000 Kč; obžalovaný plnou moc přijal.
120. Z **palubních lístků** doložených obžalovaným vyplývá, že 13. 8. 2012 obžalovaný odletěl do Hurghady.
121. Listinné důkazy, případně důkazy v elektronické formě vydané společností **INNPROA**, včetně účetních a dalších dokladů této společnosti, byly podkladem pro zpracování znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, a byly též provedeny k důkazu v hlavním líčení. Ze společenské smlouvy (č. l. 1592) se podává, že společnost INNPROA byla Olgou D. a W.em M. založena 1. 8. 2012.
122. Součástí těchto dokumentů je též **smlouva o poskytování zprostředkovatelských služeb**, uzavřená dne 5. 8. 2012 mezi INNPROU a společností TRAUTENBERKOVA, za niž jednal J. Š. (č. l. 1319, 1756), podle které (čl. 4.1) objednatel, tedy INNPROA, hradil zprostředkovateli 0,6 centu za každý prodaný litr ropných produktů na základě smluv uzavřených prostřednictvím zprostředkovatele. Z elektronických dokladů společnosti INNPROA vyplývá, že jedna z objednávek odeslaných společností BIOTRANDING (z e-mailové adresy biotranding@seznam.cz), konkrétně dne 2. 10. 2012 (č. l. 1509), byla podepsána jménem „M. B.“.
123. Z **e-mailových objednávek** ze dnů 13. 11. 2012 a 28. 11. 2012 (č. l. 1522-3) vyplývá, že tyto objednávky namísto prvních nabyvatelů (HELLBY a SKAMATOR) činil J. Š. z e-mailové adresy xxx (v druhém zmíněném e-mailu autor oslovuje příjemce „Ahoj W.“ a podepisuje se slovy „Ahoj J.“). INNPROA byl 12. 2. 2013 doručen e-mail ve slovenštině, zasláný z adresy xxx, v němž J. M. oznamuje, že od 18. 2. 2013 ukončí spolupráci s PROFI MAXEM a nebude akceptovat žádné další objednávky, s tím, že tento termín ukončení spolupráce posunul po telefonické dohodě s jednatelkou PROFI MAXU (tentýž e-mail byl nalezen i v poště PROFI MAXU, jemuž byl zasílán na vědomí – č. l. 3990).
124. V dokladech INNPROA byla dále založena řada **potvrzení o důvodu platby** (č. l. 1670-3, 1677-8, 1687-8, 1696-1700, 1721-2, 1780-1), opatřených podpisy a razítka prvních nabyvatelů, jejichž obsahem je prohlášení vysvětlující, že určité platby společnosti INNPROA za první nabyvatele

uskutečnily jiné společnosti a že zboží je ve vlastnictví prvních nabyvatelů; všechny tyto dokumenty mají zcela shodnou formu a odpovídají blanketním potvrzením, která byla nalezena při domovní prohlídce u původně spoluobžalovaného J. Š.. Z evidence INNPRY mimo jiné vyplývá, že takto bylo hrazeno i společnostmi Ag. SEDA za společnosti Akacuki a ELARIO.

125. V e-mailu zaslaném dne 11. 3. 2013 W. M. na adresu xxx (č. l. 1762), v němž adresáty oslovuje „...J., H., M...“, autor řeší, že není v pořádku situace s fakturami. Konkrétně jmenuje tři různé faktury zjevně za jedno plnění vystavené INNPROU na společnost BIOTRANDING. Z obsahu je patrné, že první dvě faktury, o nichž hovoří, mohou být zálohové (pan M. píše o „faktuře k Vaší objednávce“ - jedna bez slevy, druhá se slevou), u třetí faktury se hovoří o tom, že byla vystavena podle faktur společnosti Gunvor a je zde přesné množství dodané nafty a ceny. V e-mailu vysvětluje, která faktura je nyní v účetnictví INNPRY a kolik BIOTRANDING dluží, s tím, že zmiňuje na závěr i pokutu 2 000 000 podle zápisu.
126. **Rámcová kupní smlouva mezi INNPROU a společností BIOTRANDING** byla podepsána 30. 8. 2012, podle textu smlouvy v Praze. K této smlouvě byl 4. 9. 2012 podepsán „Dodatek ke smlouvě ze dne 30. 8. 2012“ a 5. 9. 2012 „Dodatek č. 1 k rámcové kupní smlouvě“, podle textu oba v Innsbrucku, nicméně pravost podpisu T. na dokumentu ověřoval 25. 9. 2012 advokát JUDr. Luřcha; smlouva ani dodatky nejsou notářsky ověřené (viz složka „Biotranding s. r. o.“ v přílohách spisu – zajištěných dokladech od INNPRY).
127. Konečně, ze **zápisu z ústního jednání ze dne 15. 10. 2012** (č. l. 1770) se podává, že uvedeného dne v Innsbrucku jednaly INNPRY (zastoupená oběma jednatelem) a BIOTRANDING, zastoupený L. T., v kanceláři INNPRY, přičemž předmětem jednání byla neschopnost BIOTRANDINGU dále obchodovat a plnit své závazky zaplacením zboží transparentním způsobem ze svých účtů kvůli blokaci účtů; dle zápisu se dospělo k dohodě o smluvní pokutě 2 000 000 Euro (v čemž INNPRY slevila oproti nároku ve výši 3 200 000 Euro, který měl vyplývat ze smlouvy), již je v případě obnovení schopnosti BIOTRANDINGU objednávat zboží a transparentně je platit přes své účty INNPRY připravena odpustit.
128. Ze **smlouvy o poskytnutí jistiny** (č. l. 4923), uzavřené dne 4. 6. 2012 mezi společnostmi GARM (za niž jednal jednatel P. K.) jako poskytovatelem a PROFI MAX (jednatelem M. M.) jako dlužníkem se podává, že společnost GARM se zavázala poskytnout v souvislosti s každým vydaným povolením oprávněnému příjemci společnosti PROFI MAX vyměřenou částku pro zajištění daně (jistinu), za což jí měla společnost PROFI MAX poskytnout odměnu 28-35 haléřů z každého jednoho litru minerálních olejů.
129. Při **domovních prohlídkách** u původně spoluobžalovaných a dalších osob nebyly zjištěny (včetně zjištění učiněných znaleckým zkoumáním zajištěné výpočetní techniky) podstatné skutečnosti vztahující se přímo k obžalovanému J. Š.. Za zmínku stojí, že v rámci e-mailové komunikace M. a P. byla zajištěna zpráva (č. l. 2781), v níž M. V. posílá P. faktury vystavené společností Turma Praha na Živou energii EU a prosí o jejich rychlou kontrolu od P. účetní, přičemž ve zprávě P. tyká a sám se též představuje křestním jménem. U M. y M. byl při domovní prohlídce nalezen notářský zápis ze dne 26. 3. 2013 (č. l. 3284), v němž M. M. (tehdy ještě B.) společně s paní M. Š. na žádost J. Š. osvědčují, že byly svědkyněmi toho, když dne 21. 2. 2013 předal J. Š. (též před obžalovaným B.) A. T. částku 2 000 000 Kč v hotovosti jako splátku dluhu, s tím, že T. měl uvést, že tím je dluh srovnán a již po něm nic nepožaduje (o důvodech půjčky se v zápisu nehovoří, důvodem žádosti J. Š. o sepsání tohoto prohlášení měla být skutečnost, že A. T. v rozporu se svým slibem nezničil směnku a požadoval po Š. zaplacení dalších částek). Ze zajišťovacích příkazů (č. l. 3287 a násl.), kterými celní úřad ukládal PROFI MAXU zajistit úhradu dosud nesplatné a nestanovené daně, jež byly nalezeny na CD u M. M., která je tedy evidentně měla k dispozici, vyplývá, že celní úřad ve svých rozhodnutích opakovaně argumentoval též tím, že první nabyvatelé jsou nekontaktní. Při domovní prohlídce u obžalovaného J. Š. bylo zajištěno jednak razítko společnosti INNPRY (oba jednatele této společnosti ve svých svědeckých výpovědích důrazně vyloučili, že by se jednalo o

originální razítko či že by J. Š. vůbec byl oprávněn takovým razítkem disponovat – viz výše), jednak celkem 19 listů „potvrzení o důvodu platby“, vždy ve zcela shodném formátu, jejichž obsahem je (s volným místem pro uvedení částky) potvrzení jedné společnosti, že zaplatila INNPŘE za pohonné hmoty za jinou společnost (tato potvrzení jsou v různých kombinacích, např. ELARIO, PROTRAN OIL, Dakona, Aritex Company měly podle jednotlivých potvrzení zaplatit za SKAMATOR, SKAMATOR podle jiných za Investment Pro nebo ELARIO atd.). Všechna potvrzení jsou orazítkována a podepsána, jedná se přitom formou a obsahem o tytéž dokumenty, které byly (s vyplněnou částkou) nalezeny v účetnictví INNPŘY.

130. U obžalovaného J. B. byl při domovní prohlídce zajištěn (resp. obžalovaným dobrovolně vydán) notebook Lenovo, k němuž obžalovaný již při domovní prohlídce uvedl, že náleží J. Š. (k výsledkům znaleckého zkoumání tohoto notebooku viz výše).
131. Ze **zjištěných IP adres**, z nichž bylo přistupováno do e-mailových schránek, datových schránek, resp. k bankovním účtům jednotlivých zúčastněných společností (č. l. 3814 a násl., č. l. 3879-80, CD č. l. 6198), vyplývá, že do datových schránek společností HELLBY a HACE FALTA bylo přistupováno ze stejné IP adresy. Pokud jde o přístup k účtům, konkrétně prováděné bankovní převody, bylo zjištěno, že byly opakovaně prováděny ve stejný den převody ze stejné IP adresy u společností SKAMATOR a Aritex Company. IP adresa, z níž byly činěny převody z účtu SKAMATORU, se dne 3. 12. 2012 shodovala s IP adresou, z níž byly prováděny převody ze soukromého účtu P. K.a a účtu společnosti GARM, za niž P. K. jednal. Vždy v jiných dnech byly provedeny převody, u nichž se shodovaly IP adresy, z účtů společností Archanta, Garm a ze soukromého účtu P. K.a. V jednom případě byly (opět nicméně vždy v jiný den) provedeny ze shodné IP adresy převody v případě společností MALDIVA CORPORATION a SKAMATOR, opakovaně (v odlišné dny) byly prováděny ze stejné IP adresy převody z účtů společností BIOTRANDING a Živá Energie EU. Ze stejné IP adresy, z níž byly činěny převody z účtu společnosti Živá Energie EU, byly v jiné dny činěny převody z účtů společností HACE FALTA a PREMIUM PRODUCTION. Stejně shody (tedy tatáž IP adresa, nicméně v odlišné dny) byly zjištěny v případě společnosti HACE FALTA se společnostmi Ag. SEDA, Investment Pro, Akacuki, INNPRA, Krondila, Aritex Company a PROFI MAX, přičemž v případě posléze uvedených šesti společností a společnosti HACE FALTA se dokonce jednalo o jednu a tutéž IP adresu. Další obdobné shody byly opakovaně zjištěny mezi společnostmi Archanta, Dakona a Turma Praha, dále Aritex Company a PROTRAN Oil, Archanta a Aritex Company, mezi společnostmi Ag. SEDA a PREMIUM PRODUCTION. Byla též zjištěna shoda mezi IP adresou užívanou k přístupu do e-mailové schránky PROFI MAXU a k bankovním převodům Investment Pro, Krondily a PREMIUM PRODUCTION a obdobné shody (při porovnání IP adres užitých při přístupu do e-mailové schránky, datové schránky a internetového bankovníctví) v případě společností HELLBY, Akacuki a PREMIUM PRODUCTION, dále společností Akacuki, HACE FALTA a PREMIUM PRODUCTION, společností BIOTRANDING a Živá Energie EU, společností ELARIO a HELLBY, společností HELLBY, HACE FALTA, Akacuki, Aritex Company, INNPRA, Investment Pro, Krondila a PROFI MAX, a konečně společností Živá Energie EU, HACE FALTA a Investment Pro.
132. Z **výpisů z obchodního rejstříku** k jednotlivým zúčastněným společnostem (č. l. 4167 a násl.) se podává, že jednatelem společnosti Akacuki se stal P. K. dne 20. 4. 2012, funkce mu zanikla dne 3. 12. 2012, v tomtéž období (s odchylkou několika dnů; totéž zpravidla platí i u následujících společností) byl i jediným společníkem. Jednatelkou BIOTRANDING byla od jejího zápisu do obchodního rejstříku dne 23. 4. 2012 do 28. 2. 2013 L. T., která byla též jedinou společnicí. Jednatelkou společnosti ELARIO byla od 25. 9. 2012 do 28. 2. 2013 D. T., jež byla od 31. 10. 2012 též jedinou společnicí; jejím předchůdcem ve funkci jednatele byl J. P.. Jednatelem společnosti HELLBY byl v období od 8. června 2012 K. J., který byl též jediným společníkem. Jednatelem MALDIVA CORPORATION byl od 15. 6. 2012 M. O., jenž byl zapsán rovněž jako jediný společník této společnosti. Jednatelem Paterno Market byl od 3. 10. 2012 do 21. 12. 2012 M. M.,

- s tím, že ode dne 21. 11. 2012 byl jednatelem i Vilnis Š.; pan M. byl též jediným společníkem této společnosti, přičemž po něm se tímto jediným společníkem stal pan Š.. Jednatelem společnosti SKAMATOR byl od 5. 11. 2012 do 15. 7. 2013 P. V., po němž se jednatelem stal polský občan A. U.; P. V. byl v inkriminovaném období též jediným společníkem. Jednatelem a jediným společníkem společnosti Živá Energie EU byl od 14. 8. 2009 M. V..
133. Jednatelkou společnosti PROFI MAX byla od 7. 10. 2011 do 31. 7. 2013 M. M., která byla v tomto období též jedinou společnicí. Předchozím jednatelem byl J. P.. Jediným členem představenstva akciové společnosti TRAUTENBERKOVA byl od 27. 1. 2009 do 7. 5. 2015 J. Š.. Jednatelem společnosti HACE FALTA byl v období od 11. 1. 2011 do 4. 2. 2016 G. D.. Jednatelem společnosti Ag. SEDA byl od 23. 6. 2005 D. D..
134. Jednatelem společnosti Dakona byl od 7. 9. 2012 do 22. 2. 2013 M. P., po němž se jednatelem stal P. V.; tytéž osoby byly postupně i jedinými společníky. Jednatelem i jediným společníkem společnosti Turma Praha byl od jejího vzniku 16. 7. 2008 M. P.. Jednatelem společnosti Archanta byl od 31. 7. 2012 do 5. 3. 2014 T. K., jenž byl v tomtéž období i jejím jediným společníkem. Jednatelem společnosti Aritex Company byl od 30. 10. 2012 do 25. 5. 2013 L. W., který byl též jediným společníkem této společnosti; následně se jednatelkou i jedinou společnicí stala D. K.. Jednatelem slovenské společnosti Investment Pro byl od 17. 5. 2012 do 12. 6. 2013 J. M., který byl rovněž jediným společníkem. Jednatelkou společnosti Krondila byla od 14. 8. 2012 do 10. 3. 2014 M. F., která byla zároveň jedinou společnicí. Jednateli společnosti PREMIUM PRODUCTION byli od 21. 11. 2012 A. T. ml. a H. N., oběma zanikla funkce dne 1. 3. 2013; oba byli v inkriminovaném období rovněž společníci s 50% obchodním podílem. Jednatelem společnosti PROTRAN OIL byl od 30. 5. 2012 do 3. 12. 2012 již zemřelý R. Kadlec.
135. Soud provedl dokazování též **výpisy z účtů zúčastněných společností a dalšími údaji bank** (včetně zjištění dispozičních práv k účtům, která vždy náležela jednatelům společností), z nichž mimo jiné vyplývají i zajištění a exekuce prostředků na účtech společností BIOTRANDING a Živá Energie EU a celkový pohyb prostředků na účtech. Dne 19. 7. 2012 a 20. 7. 2012 provedla L. T. výběry hotovosti z účtu společnosti BIOTRANDING u UniCredit Bank v částkách 2 000 000 Kč a 1 995 000 Kč (č. l. 6524). Z výpisů z účtů se mimo jiné podává, že na účet společnosti INNPRÁ u Citfin byly zasílány prostředky nejen prvními nabyvateli pohonných hmot na území České republiky, ale přímo též společnostmi Dakona, Turma Praha, Aritex Company, Ag. SEDA a PROTRAN OIL. Na účty prvních nabyvatelů pohonných hmot byly zasílány prostředky jejich odběrateli, z těchto účtů pak byly poukazovány především na účty INNPRY a PROFI MAXU, určité částky (vzhledem k celkové výši daňového úniku však zanedbatelné, vždy nanejvýš v jednotkách milionů Kč) byly vybírány v hotovosti.
136. **Z opisu z evidence Rejstříku trestů** vyplývá, že obžalovaný J. B. byl sice v minulosti (od sedmdesátých let 20. století) opakovaně odsuzován pro různorodou trestnou činnost, nicméně k žádnému z těchto odsouzení nelze přihlížet z důvodu zahlazení odsouzení, případně z jiného zákonného důvodu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. 47 T 7/2011, byl nicméně obžalovaný uznán vinným zvláště závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6,5 roku. Tento rozsudek byl ve vztahu k obžalovanému v celém rozsahu zrušen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 6 To 6/2015, jímž Vrchní soud v Praze sám v odvolacím řízení rozhodl tak, že obžalovaného znovu uznal vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil v roce 2010 a jímž se podílel na podvodném získání částky 15 200 000 Kč a způsobil škodu v celkové výši 14 523 220 Kč; obžalovanému byl znovu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6,5 let, při jehož výměře odvolací soud přihlédl k jeho vůdčí, iniciátorské a organizátorské roli, tedy k tomu, že zapojil většinu zbývajících obžalovaných do páchaní trestné činnosti.

137. **Soud podle § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil následující skutkové závěry:**
138. Soud především konstatuje, že na základě provedených důkazů (zejména daňových přiznání, jejich příloh, zajištěné dokumentace společnosti INNPRO a dalších zúčastněných společností, zpráv a další dokumentace celního a finančního úřadu) bylo naprosto nepochybně prokázáno, že žádná z celkem osmi společností působících jako první nabyvatelé pohonných hmot zakoupených od rakouské společnosti INNPRO na území České republiky ani zčásti nezaplatila DPH (s odhlédnutím od částek vymožených na základě zajišťovacích příkazů a exekuce, tedy nikoli zaplacených dobrovolně).
139. Společnosti BIOTRADING a ELARIO byly formálně vedeny jednatelkami L. T. a D. T., které však souladně vypověděly, že žádné obchody fakticky neprováděly (dle svého líčení působily obě jako tzv. bílí koně); obžalovaný sice věrohodnost obou výpovědí zpochybňoval (k tomu podrobněji dále), nicméně samu skutečnost, že obě tyto jednatekly fakticky obchody vůbec neprováděly, sám ve své výpovědi uvedl, když popisoval, že za ně obchodoval J. Š.. Jednatelkou společnosti MALDIVA CORPORATION byl svědek M. O., bezdomovec z Brna, který popisoval svou činnost jako klasické působení bílého koně, tedy pouhé podepisování papírů a provádění bankovních výběrů na základě pokynů jiné (v tomto řízení nezjištěné) osoby za malou odměnu. Totéž platí pro společnost HELLBY a jejího jednatele K. J. i pro společnost Akacuki a jejího jednatele P. K.. Jednatelkou společnosti SKAMATOR byl svědek P. V., jehož k tomu zjednal – dle své výpovědi pro P. K. – svědek (a původně spoluobžalovaný) L. W., přičemž P. V. podle souladných výpovědí své i L. W. rovněž působil v této společnosti pouze jako bílý kůň za úplatu (byť z odposlechů jeho hovorů s M. P. a výše úplaty lze soudit, že si byl, na rozdíl od K. J., M. O. či P. a K., alespoň v hrubých rysech dobře vědom, k čemu se propůjčil, a že mu tato činnost byla též dobře zaplacená). Společnost Paterno Market byla dle výpovědi svědka M.M., jejího jednatele, k obchodům zneužita bez vědomí svědka.
140. Lze dodat, že shodná situace, tedy využití klasického bílého koně, případně zneužití nečinné společnosti bez vědomí jejího jednatele, nastala i v případě společností FENTAL OIL a HACE FALTA, tedy společností, které (v případě HACE FALTA s mezičlánkem v podobě společnosti Investment Pro) dovážely pohonné hmoty s využitím oprávněného příjemce PROFI MAX v době bezprostředně předcházející a bezprostředně navazující na dovozy provedené prvními nabyvateli zmíněnými výše, byť na obžalovaného J. a B. ve vztahu k dílčím útokům trestného činu týkajícím se těchto společností nebyla podána obžaloba. Stejná situace nastala například i u společnosti Ag. SEDA, která byla využita k provádění některých plateb za jiné společnosti.
141. V zásadě jedinou výjimkou z popsaného mechanismu, založeného na zneužití více společností bez vědomí jejich jednatelů či využívání bílých koní, tedy osob, které za společnosti fakticky vůbec nejednají (případně za ně jednají jen naoko) a neřídí je a pouze podepisují dokumenty, je případ společnosti Živá Energie EU, u níž provedeným dokazováním nebylo jednoznačně prokázáno, že svědek M. V. vystupoval pouze v roli tzv. bílého koně. Tento svědek konkrétně popsal své jednání za společnost Živá Energie EU a vylíčil okolnosti svého zapojení do projednávaných obchodů. Z jeho vystupování u hlavního líčení je zcela zřejmé, že se jedná o člověka, v jehož schopnostech taková obchodní činnost je (na rozdíl třeba od svědka M. O., u něhož byl zcela patrný opak), aktivní vystupování svědka v obchodních vztazích vyplývá i z výpovědi svědkyně O. D., která s ním za společnost INNPRO jednala. Na druhou stranu, soud hodnotí výpověď svědka jako obsahově velmi nepřesvědčivou a nevěrohodnou. Svědek dle vlastního líčení je starým obchodním známým obžalovaného J. a B.. Nezávisle na něm pojal úmysl zabývat se obchodem s pohonnými hmotami, což nikdy předtím nedělal, našel si společnost PROFI MAX (aniž by měl tušení o jejím spojení s obžalovaným), v její kanceláři se náhodně opakovaně setkal s L. T., která mu vylíčila své podnikání, ukázala smlouvy (přestože, jak vypověděla nejen ona, ale dokonce sám obžalovaný, L. T. a fakticky obchody vůbec neprováděla, ostatně sám svědek V. uvedl, že paní T. a byla zvláštní a

přišlo mu, že obchodu s pohonnými hmotami moc nerozumí), a svědek (jeho společnost) nastoupil takřkajíc na její místo, tedy pokračoval v jejích obchodech se stejným dodavatelem a odběratelem. Toto líčení považuje soud – i v kontextu prokázané bezprostřední časové návaznosti zapojení jednotlivých společností plnicích rolí prvního nabyvatele na území České republiky, tedy i bezprostřední návaznosti působení Živé Energie EU na společnost BIOTRANDING a následně návaznosti působení společnosti MALDIVA CORPORATION na působení Živé Energie EU – za jen stěží uvěřitelné. Na základě provedených důkazů nelze mít důvodné pochybnosti o tom, že i společnost Živá Energie EU byla do obchodů s pohonnými hmotami cíleně zařazena jako první nabyvatel s tím, že neuhradí DPH (což též, stejně jako ostatní společnosti ve stejné pozici, neučinila). Je tedy zjevné, že svědek M. V. se na tomto daňovém úniku a na jednání za společnost Živá Energie EU přinejmenším zčásti aktivně podílel, a přestože vzhledem k jejich předchozí dlouhodobé známosti lze mít důvodné podezření, že jej k této činnosti přivedl stejně jako některé další osoby právě obžalovaný, při absenci přesvědčivých důkazů v tomto ohledu nebylo mimo důvodnou pochybnost prokázáno, že to byl právě obžalovaný, kdo M. V. (společnost Živá energie EU) do řetězce společností zapojil, případně jednal za tuto společnost.

142. Jak úmyslné krácení DPH, tak obecný mechanismus páčání této trestné činnosti byly v souladu s obžalobou provedeným dokazováním prokázány mimo jakoukoli důvodnou pochybnost. Nelze mít pochybnosti o tom, že společnosti BIOTRANDING, Živá Energie EU, MALDIVA CORPORATION, HELLBY, SKAMATOR, Akacuki, ELARIO a Paterno Market nebyly seriózně působící obchodní společnosti, nýbrž v předem připraveném a promyšleném schématu sehrály pouze roli tzv. missing traderů, tedy společností, které se formálně zapojily do obchodního řetězce, formálně prováděly obchody, neodvedly však (a v řadě případů ani nepřiznaly) DPH. Tento závěr vyplývá nejen ze zjištění ohledně nezaplacení (zčásti i nepřiznání) DPH žádnou z těchto společností, ale i ze zjištění vztahujících se k fungování těchto společností (s možnou výjimkou společnosti Živá Energie EU se jednalo o společnosti, za něž fakticky vůbec neobchodovali jejich jednatele, kteří většinou byli pouze v roli bílých koní) a k jejich zapojení do téhož řetězce (všechny společnosti měly téhož dodavatele, tytéž odběratele, téhož smluvně zajištěného oprávněného příjemce odpovědného za odvedení spotřební daně, v rámci stejného řetězce se společnosti bezprostředně plynule střídaly, takže jejich – ve skutečnosti formální – působení v obchodním řetězci bylo zcela kontinuální). Z provedených důkazů též vyplývá, že k přístupům k účtům zúčastněných společností i do jejich datových či e-mailových schránek docházelo opakovaně ze shodných IP adres, což též ukazuje, že tyto společnosti byly ve skutečnosti ovládány stejnou skupinou osob.
143. Pokud jde o rozsah zkrácení DPH, vycházel soud ze závěrů znaleckého posudku vypracovaného znalkyní Ing. Soňou Novákovou, přičemž již v pasáži, v níž se zabýval konkrétně obsahem tohoto posudku, vyložil, z jakých důvodů v případě duplicity faktur vycházel z konkrétní faktury. K těmto závěrům (a současně skutkovým závěrům soudu ve vztahu k rozsahu daňového úniku) je namístě zdůraznit, že znalkyně v souladu se svým zadáním vycházela z minimalistického přístupu k určení výše daňové povinnosti, když vyčíslila daňovou povinnost pro případ, že by první nabyvatelé prodávali pohonné hmoty za shodnou cenu, za jakou je v Rakousku nakoupili, pouze s připočtením spotřební daně, a že neměli žádné další náklady (zároveň nevyvíjeli žádnou další činnost, což vyplývá už z povahy jejich fungování, jak byla popsána výše). Je zřejmé, že při skutečném podnikání a obchodování by muselo být počítáno s určitou marží, zahrnující náklady a zisk těchto společností, takže reálná prodejní cena by musela být vyšší, v důsledku toho by musela být vyšší i daňová povinnost, a tedy i rozsah zkrácení daně. Metoda určení daňové povinnosti, zvolená již orgány činnými v přípravném řízení, na jejímž základě byl znalecký posudek zpracován, je tedy zcela v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, když se jedná o výpočet skutečně naprosto minimalistický, vycházející z nejnižší možné daňové povinnosti.
144. Oproti obžalobě soud zohlednil částky, které v případě společností BIOTRANDING a Živá Energie EU byly (již v době, kdy DPH dosud nebylo splatné) zajištěny na základě zajišťovacích

příkazů na účtech těchto společností a následně exekučně postiženy, tedy vymoženy finančními úřady, neboť v rozsahu těchto částek (u společnosti BIOTRADING 8 460 360,01 Kč, u Živá Energie EU 16 344 976,62 Kč) nebyl trestný čin dokonán (stejně jako v případě pohonných hmot v cisternách, které byly před uvolněním do volného oběhu zajištěny celními orgány).

145. Učiniv závěr, že skutek uvedený v obžalobě se skutečně stal a je žalovaným trestným činem, zabýval se soud dále pečlivě otázkou, zda se na tomto trestném činu skutečně trestněprávně relevantním způsobem podílel obžalovaný J. B..
146. Obhajoba obžalovaného, jež byla podrobně rekapitulována již výše, spočívala – stručně řečeno – v tom, že obžalovaný se v dobré víře zúčastnil založení a fungování společnosti PROFI MAX, na jejíž činnosti však nebylo nic protiprávního (tato společnost řádně plnila svou povinnost odvádět státu spotřební daň), takže neměl nic společného s krácením DPH; nad rámec této činnosti pouze občas vypomohl na žádost panu Š.ovi (např. provedením určité transakce v internetovém bankovníctví) nebo pomohl zařídit nabytí nějaké společnosti od pana P., který se zřizováním a prodejem ready made společností zabývá. Obžalovaný poukazoval na skutečnost, že na trestné činnosti se ve skutečnosti podílely jiné osoby, a to jak někteří původně spoluobžalovaní, tak i někteří svědci (např. A. T. st.), a výpovědi svědků (zejména L. a D. T. a A. T. ml.) proti své osobě hodnotil jako určitý komplot.
147. Nezbytnou podmínkou pro závěr o vině obžalovaného přitom bylo nejen zjištění jeho objektivního zapojení do prokázaných podvodných obchodů směřujících ke zkrácení DPH (toto objektivní zapojení v určitém rozsahu obžalovaný sám připouštěl), ale zejména prokázání naplnění subjektivní stránky trestného činu, tedy prokázání, že obžalovaný se konkrétních jednání v rámci těchto obchodů dopouštěl skutečně s úmyslem podílet se na zkrácení DPH. Právě svou dobrou vírou, resp. tím, že nebylo prokázáno naplnění subjektivní stránky trestného činu, se obžalovaný hájil.
148. Hodnotí-li soud obhajobu obžalovaného samu o sobě, je třeba konstatovat, že tato obhajoba vyznívá v řadě bodů značně nelogicky. Obžalovaným vylíčené důvody zapojení společnosti PROFI MAX a původně spoluobžalované M. M. do obchodů s pohonnými hmotami sice samy o sobě vyznívají přijatelně, nicméně jeho vysvětlení, jakým způsobem bylo domluveno a realizováno dělení zisku PROFI MAXU (tedy to, že M. M. vybrala peníze z banky, ponechala si 50 000 Kč a zbytek si rozdělili obžalovaný, Š., K. a A. T. st., aniž by tato dělba finančních prostředků a provedené platby byly jakkoli oficiálně zachyceny), již rozumně uvěřitelné, za předpokladu, že by se skutečně jednalo o řádné, v dobré víře provozované podnikání, jak obžalovaný tvrdí, není. Rozhodně nemůže obstát vysvětlení obžalovaného, že se moc nevyzná v účetních věcech; skutečnost, že není možné, aby právnická osoba podobné částky (většinu svého zisku) takto vyplácela „načerno“, nepochybně obžalovanému musela být známa. Stejně tak působí nelogicky vysvětlení obžalovaného, že zapojení L. a D. T. (jejich společností, za něž jednaly jako jednatelky) do obchodování s pohonnými hmotami mu nepřišlo divné, přestože podle obžalovaného bylo již od počátku u obou domluveno, že fakticky obchodovat samy nebudou, ale bude to za ně dělat J. Š., o čemž měl obžalovaný dle své vlastní výpovědi nejen (taktéž od počátku) vědět, ale ještě měl s touto činností Š.ovi pomáhat zadáváním údajů v internetovém bankovníctví.
149. Pokud jde o hodnocení dalších důkazů, zjištění ohledně IP adres ani informace získané při domovních prohlídkách obžalovaného s projednávanou trestnou činností osobně nespojují. Ze zjištění týkajících se částečné shodnosti IP adres, z nichž bylo přistupováno na účty či do schránek (e-mailových a datových) jednotlivých zúčastněných společností, nelze dovodit skutkový závěr, že k těmto účtům či schránkám přistupoval právě obžalovaný, zvláště za situace, kdy více osob zúčastněných na páchání projednávané trestné činnosti, včetně původně spoluobžalovaného J. Š., pracovalo či jinak působilo ve stejné kanceláři pokryté zřejmě jednou WiFi sítí jako obžalovaný, tedy v Dolních Břežanech. Počítač, který byl zajištěn při domovní prohlídce u obžalovaného, vzhledem k jeho obsahu nepochybně přinejmenším zčásti (ne-li výlučně) užíval i J. Š., zjištění

ohledně obsahu tohoto počítače a komunikace a přístupů, které z něho byly činěny, proto také obžalovaného neusvědčuje.

150. Telefonická komunikace obžalovaného s M. M. sice ukazuje, že obžalovaný byl poměrně podrobně zpraven o průběhu obchodů s pohonnými hmotami, včetně společností a osob, které působily na nižší úrovni jako odběratelé, nicméně (i s přihlédnutím k tomu, kdy k této komunikaci došlo, tedy až těsně před odebráním oprávnění a skončením činnosti PROFI MAXU) nelze pouze z obsahu těchto hovorů učinit jednoznačný závěr, že obžalovaný byl vědomě zapojen do krácení DPH. Zároveň však ze zjevné snahy obžalovaného, artikulované v této komunikaci, jež směřovala k zajištění peněz na zaplacení spotřební daně, a tedy umožnění dalšího fungování PROFI MAXU, nelze obecně dovozovat zájem či snahu obžalovaného, aby bylo prvními nabyvateli řádně hrazeno i DPH; pakliže by se ostatně obžalovaný úmyslně podílel na fungování podvodného řetězce společností vytvořeného za účelem krácení DPH, aniž o této skutečnosti M. M. věděla, přizpůsobil by tomu i svou komunikaci ve vztahu k ní.
151. Z hlediska hodnocení výpovědí svědků je tato trestní věc komplikována tím, že se na projednávané trestné činnosti, a zřejmě i na kořistě z ní, evidentně podílelo více osob, než které posléze stanuly před soudem, a výpovědi řady svědků (nejen původně spoluobžalovaných) je třeba hodnotit zvlášť obezřetně, právě se zohledněním možného zájmu těchto svědků svůj podíl na celé věci bagatelizovat či zcela zamlčet. Soud se již výše vyjadřoval k nelogičnosti výpovědi svědka M.a V.e. Je zjevné, že nepravdivá byla i výpověď svědka J.a M., který věc prezentoval tak, že za něho fakticky veškeré obchody s pohonnými hmotami zařizovali a prováděli jacísi Ukrajinci, přitom (soud odhlíží od výpovědi svědkyně Š. R.é, o jejíž věrohodnosti lze také důvodně pochybovat) z jeho zachycené e-mailové komunikace s INNPROU i telefonické komunikace s M. M. vyplývá opak. Stejně tak je z odposlechů telefonické a další komunikace mezi pány V.em a P.em zjevné, že i svědek P. V. svůj podíl na věci a znalost souvislostí minimálně bagatelizuje. Výpověď žádného z těchto svědků není ve vztahu k obžalovanému J.u B. podstatná, nicméně naznačená zjištění o věrohodnosti řady svědků ilustrují potřebu mimořádně pečlivě zkoumat, zda usvědčující výpovědi jsou dostatečně potvrzovány i dalšími důkazy a zda provedené důkazy, hodnocené ve svém souhrnu, vinu obžalovaného skutečně mimo důvodnou pochybnost prokazují.
152. Obžalovaný je usvědčován především výpověďmi svědkyň T. a D. T., v souladu s nimi pak i výpovědí svědka A. T. mladšího. Obě svědkyně T. souladně popsaly, že to byl obžalovaný, kdo jim zapojení do obchodu s pohonnými hmotami nabídl, v případě D. T. zajistil i společnost ELARIO (tuto skutečnost ostatně potvrzuje jak obžalovaný, tak svědek P., který tuto ready made společnost na svědkyni převáděl), instruoval svědkyně, jak mají dále postupovat (například ohledně bankovních účtů, které musí založit), převzal od nich následně přístupy k bankovním účtům a dále již veškeré obchodování (objednávky, platby) řešil – alespoň pokud svědkyně věděly, protože vůči nim v této pozici vystupoval pouze on, nikoli například J. Š. – sám.
153. Obžalovaný zpochybňoval věrohodnost výpovědí obou svědkyň poukazem na nepřesnosti či nekonzistentnosti, jež se v těchto výpovědích objevily, a dovozoval, že se stal obětí komplotu, jehož cílem zřejmě mělo být zakrýt roli svědkyň při páchání projednávané trestné činnosti, případně zakrýt míru zapojení dalších osob, konkrétně zejména A. T. staršího, s nímž se obě svědkyně dlouhodobě znají.
154. K této argumentaci obžalovaného je především třeba podotknout, že výpověď svědka T. staršího, který jakékoli zapojení do projednávaných obchodů popíral, nepůsobí příliš věrohodně. Pozoruhodná je již skutečnost, že podle výpovědi obžalovaného i více svědků probíhala řada obchodních schůzek právě u pana T., jenž se s řadou zúčastněných osob dobře znal, případně se dokonce poznaly u něho. Svědek T. tvrdil, že vůči J. Š. měl pohledávky maximálně v řádu desítek tisíc korun, nicméně z notářského zápisu z 26. 3. 2013, podepsaného mimo jiné M. M., vyplývá, že J. Š. měl před svědky splácet A. T. staršímu dluh 2 000 000 Kč (byť není zřejmý důvod vzniku tohoto závazku). Přestože tedy vůči A. T. staršímu nebylo zahájeno trestní stíhání a nebyl prokázán

jeho konkrétní, trestněprávně relevantní podíl na spáchání projednávané trestné činnosti, argumentaci obžalovaného možnou motivací svědkyň zakrýt lživou výpovědí podíl A. T. na páčání trestné činnosti nelze pominout jako zjevně účelovou či nepodloženou.

155. Nicméně, při korektním zhodnocení obsahu výpovědi jak svědkyň T., tak obžalovaného je patrné, že pakliže by svědkyně svou údajně nepravdivou svědeckou výpovědí měly někoho krýt, jak dovozuje obžalovaný, nebyl by to (přinejmenším z podstatné části) A. T. starší, ale J. Š., k němuž přitom svědkyně neměly žádné bližší vztahy. Sám obžalovaný J. B. totiž ve své výpovědi popsal, že obě svědkyně skutečně reálně s pohonnými hmotami neobchodovaly, což mělo být domluveno již od počátku, s tím, že tuto obchodní činnosti za ně s vědomím obžalovaného a dokonce jeho občasnou pomocí (zadávání plateb podle Š.ových pokynů) prováděl J. Š.. Ani obžalovaný tedy netvrdí, že by se A. T. starší měl do tohoto obchodování aktivně zapojovat (například řešit objednávky, rozhodovat o platbách a provádět je), takže vyjma otázky, kdo svědkyním obchodování nabídl, není patrné, jak by měly obě svědkyně svou výpovědí A. T. krýt. Soud neshledal rozumně přijatelný důvod, proč by obě svědkyně měly koordinovaně křivě obviňovat obžalovaného ve snaze vyvinut J. Š., navíc výpovědi obou svědkyň jsou obsahově konzistentní, z podstatné části (pokud jde o to, že svědkyně s pohonnými hmotami skutečně reálně vůbec neobchodovaly a obchody za ně prováděl někdo jiný) souladné nejen navzájem, ale dokonce i s výpovědí samotného obžalovaného.
156. Obžalovaný poukazoval na určité diskrepance ve výpovědích především svědkyně T., konkrétně zejména, že svědkyně si při své svědecké výpovědi v souběžně vedeném trestním řízení původně nevzpomněla na výběry vysokých částek 2 000 000 Kč a 1 995 000 Kč z účtu BIOTRADINGU; že uváděla, že v Innsbrucku byla pouze jednou, při podepisování rámcové kupní smlouvy, když zde musela být nejméně dvakrát; že si nevzpomínala, že podepisovala smlouvu o činnosti oprávněného příjemce s PROFI MAXEM; že oproti tomu si v některých případech pamatuje přesné dny, kdy navštívila kanceláře PROFI MAXU či kdy obžalovaný odcestoval na dovolenou. Soud nicméně neshledal, že by tyto skutečnosti podstatně snižovaly věrohodnost výpovědi svědkyně. Pokud jde o výběr hotovosti či jednání v Rakousku (u něhož je navíc otázkou, zda se svědkyně i další svědci nemýlí a nezaměňují zápis z ústního jednání z 15. 10. 2012, který nepochybně za účasti svědkyně byl podepsán v Innsbrucku, s uzavřením rámcové kupní smlouvy, resp. jejích dodatků, z nichž místo podpisu nevyplývá, takže se ve skutečnosti mohlo opravdu jednat o pouhou jednu návštěvu Innsbrucku dne 15. 10. 2012), nelze pominout, že svědkyně nejen dle vlastní výpovědi, ale i líčení samotného obžalovaného fakticky za společnost BIOTRADING neobchodovala a obchody prováděl někdo jiný (podle obžalovaného J. Š., podle svědkyně, která v tomto ohledu měla informace pouze od obžalovaného, sám obžalovaný). Pokud si za této situace svědkyně určité věci (výběr hotovosti, kterou měla dle své výpovědi ihned předat obžalovanému, počet návštěv v Innsbrucku, podpis jednoho z řady dokumentů, které jí byly předkládány k podpisu) nepamatuje, je tato skutečnost rozumně vysvětlitelná během času, ostatně svědkyně stěží mohla mít důvod o těchto věcech cíleně lhát (výběry hotovosti jsou snadno ověřitelné, počet jedné či dvou návštěv v Innsbrucku není pro posouzení věci podstatný). Namítá-li obhajoba, že vysvětlení svědkyně ohledně původu peněz na účtu nedává v kontextu provedené transakce smysl (mělo se jednat o peníze zasláné či zajištěné obžalovaným jako půjčka, které přitom měla svědkyně vybrat a vrátit mu je), je zjevné, že svědkyně ve své výpovědi pouze tlumočí, co jí měl tehdy k věci říkat obžalovaný. To, že si určité události svědkyně naproti tomu pamatuje včetně přesných dat, kdy se staly, je rovněž dobře vysvětlitelné tím, že tyto události pro ni byly podstatné a má je spojeny se zcela konkrétními a časově dobře zařaditelnými okamžiky (návštěvami Dolních Břežan, kde jí pokaždé obžalovaný vytiskl nějaké dokumenty a řešila s ním pro ni důležité otázky – při první návštěvě mu předala přístup k bankovníctví a k datové schránce, při druhé jí měl obžalovaný říct, že vše bude provádět on sám). Navíc svědkyně v této věci vypovídala opakovaně (jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem ve věci ostatních původně spoluobžalovaných), takže se jí určité události nepochybně oživily. I když je jisté pravda, že existence některých nepřesností ve

výpovědích svědkyně musí vést soud k pečlivému zvážení, zda takto nepřesné nemohly být i jiné pasáže její výpovědi, skutečnost, že to byl pouze a jediné obžalovaný, kdo ji k obchodování s pohonnými hmotami přivedl, instruoval ji, komu následně předala veškeré podklady a kdo podle toho, co jí říkal, fakticky namísto ní obchodoval, nepochybně není takovou skutečností, ohledně níž by se svědkyně mohla mýlit či si ji špatně zapamatovat; svědkyně by v tomto ohledu musela vědomě a cíleně lhát, k čemuž soud (i v kontextu výpovědi samotného obžalovaného, který popisoval, že svědkyně skutečně fakticky neobchodovala a obchody za ni prováděl někdo jiný, takže v tomto nejpodstatnějším ohledu pravdivosti výpovědi svědkyně obžalovaný sám potvrzuje) neshledal rozumně přijatelnou motivaci.

157. Zbývá dodat, že pakliže obhajoba argumentovala výpovědí svědka L.a D., znepřáteleného bratra T. (vzájemný konflikt potvrdili oba dva), který je naopak v takových vztazích s obžalovaným, že mu půjčil téměř půl milionu korun, nemohla výpověď tohoto svědka podstatně zpochybnit výpověď svědkyně T.. O zaujatosti a nevalné důvěryhodnosti výpovědi svědka vypovídá již skutečnost, že sepsal (na podporu obhajoby obžalovaného a za účelem zpochybnění výpovědi své sestry) čestné prohlášení, v němž uvedl, že „stoprocentně“ ví, že se obžalovaný nemohl setkat se svědkovým švagrem panem T.; ve své svědecké výpovědi v hlavním líčení pak nesmyslně uváděl, že se oba (pan T. a obžalovaný) nesetkali ve svědkově přítomnosti, z čehož dovozoval, že se nemohli vidět ani jindy. Uváděl-li svědek D., že mu měl pan T. (před započítím obchodování s pohonnými hmotami) říkat u kávy, že osloví L. T., jestli nechce podnikat, jedná se v kontextu celkové výpovědi svědka o značně nepřesvědčivé a neprůkazné vyjádření; za zmínku ostatně stojí, že svědek zároveň uvedl, že mu měl obžalovaný potvrdit, že toto podnikání organizoval společně se Š. právě obžalovaný.
158. Velmi obdobně jako svědkyně L. T. popisovala své zapojení do obchodů s pohonnými hmotami na popud obžalovaného i její dcera D. T.. Rovněž v jejím případě soud neshledal, a to z obdobných důvodů jako u její matky, rozumně přijatelnou motivaci ke křivému obvinění obžalovaného a k účasti na jakémsi komplotu vedeném úmyslem jej poškodit. Rovněž v případě této svědkyně je třeba zdůraznit, že obžalovaný sám připustil, že D. T. s pohonnými hmotami sama fakticky neobchodovala (což odpovídá podstatě její výpovědi) a od počátku ani obchodovat neměla, když tvrdil, že obchody za ni prováděl původně spoluobžalovaný J. Š..
159. Pakliže obhajoba zpochybňovala věrohodnost svědkyně D. T. (nad rámec důvodů, které uváděla již u T.) též tím, že tato svědkyně byla zapsána do obchodního rejstříku jako jednatelka ELARIA až od 31. 10. 2012, tedy poté, co mohla od své matky vědět, jak dopadlo její působení ve společnosti BIOTRADING, pak je třeba poukázat na skutečnost, že funkce jednatelky vznikla D. T. již 25. 9. 2012, takže k jejímu angažování došlo zjevně předtím, než začaly gradovat spory mezi obžalovaným a L. T., resp. předtím, než bylo zřejmé, že podnikání BIOTRADINGU zkrachuje. Věrohodnost svědkyně nemohou relevantně zpochybnit ani případné námitky vůči jejímu popisu kancelářských prostor v Dolních Břežanech, resp. tvrzeného nesouladu tohoto popisu s líčením jiných svědků, neboť se jen stěží jedná o skutečnost, ohledně které by svědkyně mohla mít jakýkoli relevantní důvod lhát.
160. Soud proto shrnuje, že výpovědi obou svědkyň T. hodnotí na základě přímé zkušenosti učiněné výsledkem svědkyň v hlavním líčení jako v podstatných bodech souladné, konzistentní a přesvědčivé, a to navzdory dílčím nesrovnalostem, na něž poukazovala obhajoba, protože tyto nesrovnalosti nejsou rozumně vysvětlitelné žádným komplotem vůči obžalovanému, snahou mu cíleným lhaním uškodit (a zároveň napomoci J. Š. či A. T. st.), ale plynutím času či nesprávným zapamatováním si události, jež pro svědkyně koneckonců nebyla v daný okamžik klíčová. Je přitom třeba opětovně zdůraznit, že podstatu výpovědi obou svědkyň, tedy že se vlastního obchodování vůbec nezúčastnily, potvrdil ve své výpovědi sám obžalovaný, přičemž nebyla shledána logická motivace, proč by svědkyně měly provádění těchto obchodů připisovat nepravdivě obžalovanému, pakliže by věděly, že je ve skutečnosti provádí J. Š., jak tvrdil obžalovaný.

161. Výpovědi obou svědkyň jsou v souladu i s výpovědí svědka A. T. ml., který rovněž popsal, že jej do společnosti PREMIUM PRODUCTION (působící na jiném článku řetězce) přivedl obžalovaný, který mu zajistil kontakty jak na odběratele, tak dodavatele, a následně zařídil ukončení působení svědka v této společnosti, stejně jako zařídil ukončení působení obou svědkyň T. ve společnostech BIOTRANDING a ELARIO.
162. Způsob a rozsah zapojení obžalovaného do zjištěných transakcí navíc vyplývá i z výpovědi dalších svědků. Svědci D. a M., jednající za společnost INNPRRA, popsali, že s obžalovaným jako spolupracovníkem J. Š. řešili provozní problémy spojené především s dopravou, svědek P. (ve shodě s líčením samotného obžalovaného) potvrdil, že od něho obžalovaný získal jak společnost PROFI MAX, tak společnost ELARIO, svědek L. W. popisoval, že se obžalovaný společně se Š. následně podílel na převodu společnosti Aritex Company na další osobu. Toto mnohostranné zapojení obžalovaného (zahrnující dle jeho vlastní výpovědi i faktické provádění bankovních transakcí za společnosti BIOTRANDING a ELARIO na základě pokynů J. Š.) nelze rozumně vysvětlit obhajobou obžalovaného, že jednal v dobré víře, podílel se pouze na legální činnosti PROFI MAXU a případně jen vypomohl J. Š.ovi při dílčích úkonech. Naopak, popsané aktivity obžalovaného (hodnocené i v kontextu výše zmíněné nevěrohodnosti jeho výpovědi o jednání v dobré víře, zejména pokud jde o skutečnost, že měl být vyplácen „načerno“, nebo že mu nepřišlo divné, že za obě svědkyně T. fakticky obchoduje někdo jiný) výmluvně doplňují výpověď obou svědkyň T. i A. T. mladšího. Provedené důkazy, hodnocené ve svém souhrnu, vyvracejí mimo důvodnou pochybnost obhajobu obžalovaného a prokazují jeho vinu.
163. Oproti obžalobě soud nicméně omezil skutková zjištění vztahující se k trestněprávně relevantnímu jednání obžalovaného na zajištění společnosti PROFI MAX a podíl na jejím řízení a fungování, zajištění T. a D. T. jako bílých koní ve společnostech BIOTRANDING a ELARIO, zajištění jednatele společnosti PREMIUM PRODUCTION A. T. ml. a podíl na komunikaci ohledně dodání pohonných hmot s dodavatelem – společností INNPRRA (tato skutečnost vyplývá z výpovědi svědkyně D. i svědka M.).
164. Nebylo totiž - oproti popisu skutku v obžalobě - prokázáno, že by obžalovaný stál u zrodu popsaného řetězce společností (tento údaj jakožto součást popisu jednání obžalovaného je navíc velice neurčitý), stejně tak soud do svých skutkových zjištění nezahrnul údaj o tom, že obžalovaný „byl považován za zástupce J. Š.“, neboť se ani nejedná o popis konkrétního jednání obžalovaného. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný společně s P. K. zajistil pro PROFI MAX povolení oprávněného příjemce (tato skutečnost se z provedených důkazů nepodává), že by do řetězce společnosti obstaral společnost Živá Energie EU (jakkoli lze v tomto ohledu mít velmi vážné podezření, z výpovědi svědka V.e ani jiných důkazů tento závěr mimo důvodnou pochybnost nevyplyvá) či připravoval podklady pro M.a P. (tento svědek v hlavním líčení využil svého práva nevypovídat, přičemž jeho výpověď v postavení obviněného učiněná v přípravném řízení není po vyloučení věci obžalovaného B. ze společného řízení procesně použitelná, a jiný důkaz v tomto ohledu neexistuje). Nebylo prokázáno ani to, že by obžalovaný J. B. zajistil společnost Ag. SEDA či (nad rámec skutkových zjištění týkajících se společností BIOTRANDING a ELARIO, jak vyplývají z výroku rozsudku) vystupoval za první nabyvatele, ovládal jejich účty a připravoval za ně daňová přiznání.
165. Obžalovaný se na škodě způsobené projednávanou trestnou činností podílel v plném rozsahu, neboť aktivně řešil otázky dopravy pohonných hmot, ve vztahu k nimž s jeho vědomím a aktivní účastí docházelo ke krácení DPH, s dodavatelskou společností INNPRRA, která dodala veškeré pohonné hmoty prvním nabyvatelům na území České republiky, a velmi výrazně i na zajištění a následně činnosti oprávněného příjemce, společnosti PROFI MAX.
166. **Soud zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování** výslechem svědků D. D. ml. a D. D. st., znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví k pravosti podpisů svědkyně T. na smlouvě o činnosti oprávněného příjemce uzavřené mezi společnostmi BIOTRANDING a PROFI MAX a

na zápisu z jednání s INNPROU z 15. 10. 2012 a dále vyjádřením obžalované M.y M. k výpovědi svědkyně Ivany K. v hlavním líčení ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 10T 16/2017.

167. Pokud jde o návrh na výslech svědků D., jednatelů společnosti DaSyn, která měla též (byť pouze v případě společnosti MALDIVA CORPORATION a z výrazně menší části) vykonávat činnost oprávněného příjemce, obhajoba odůvodňovala tento důkazní návrh snahou prokázat, kdo z původně spoluobžalovaných, případně dalších osob projednávané obchody organizoval a jednal za společnost, která služby oprávněného příjemce využívala, s tím, že to nebyl obžalovaný, který v celé věci sehrál pouze roli určitého prostředníka či vykonavatele plánů dalších původně spoluobžalovaných. K tomu však soud podotýká, že obžalobou nebylo obžalovanému kladeno za vinu, že by se na jednání se společností DaSyn jakkoli podílel, a především, že zjišťování přesné míry účasti každého z původně spoluobžalovaných (nyní již samostatně trestně stíhaných) na projednávaném trestném činu není předmětem trestního řízení vedeného proti obžalovanému J.u B.. Jak je z výroku rozsudku patrné, soud učinil ve vztahu k obžalovanému B. skutkové závěry ohledně zcela konkrétního jednání, jímž se na spáchání projednávané trestné činnosti podílel (a to při resP.tování zásady *in dubio pro reo*, tedy pouze u těch jednání, která byla skutečně prokázána mimo důvodnou pochybnost), přičemž tyto skutkové závěry nejsou v rozporu s argumentací obhajoby, že obžalovaný nebyl hlavním organizátorem řetězce společností, které se na daňových únicích podílely; na skutkových závěrech soudu ve vztahu k obžalovanému proto navržený důkaz nemůže nic změnit. Důkaz výslechem obou svědků tedy soud hodnotí jako nadbytečný.
168. Návrh na opatření znaleckého posudku z oboru písmoznalectví směřuje ke zpochybnění věrohodnosti výpovědi svědkyně T.; k otázce věrohodnosti výpovědi této svědkyně se soud vyjádřil podrobně již výše, poté, co tuto výpověď hodnotil jak jednotlivě, tak v kontextu dalších provedených důkazů, s přihlédnutím ke všem podstatným skutečnostem, včetně časového odstupu mezi výpovědí svědkyně a událostmi, o nichž hovořila. V návaznosti na tyto své závěry může soud pouze zopakovat, že určité nepřesnosti, jež se ve výpovědi svědkyně nepochybně vyskytly, včetně případných nepřesností souvisejících s podpisem dokumentů, jejichž pravost navrhuje obhajoba zkoumat, neshledal jako natolik podstatné, aby mohly relevantně zpochybnit závěr soudu o zásadní věrohodnosti výpovědi této svědkyně, na němž by proto zjištění případného znaleckého posudku z oboru písmoznalectví nebyla způsobilá nic změnit. Rovněž tento důkaz je tedy nadbytečný.
169. Konečně, pakliže obhajoba dále navrhovala provést důkaz částí obsahu protokolu z hlavního líčení v samostatně vedené trestní věci původně spoluobžalovaných, a to konkrétně vyjádřením obžalované M.y M. k jednomu z provedených důkazů (výpovědi jedné svědkyně), hodnotí soud tento důkaz jako nerelevantní, neboť procesní vyjádření obžalovaného k provedeným důkazům podle § 214 tr. řádu nemají povahu důkazu ani v té trestní věci, v níž jsou učiněna, tím méně mohou být jako relevantní důkaz (byť formou listinného důkazu) podkladem skutkových zjištění soudu v jiné trestní věci. Nad rámec těchto důvodů lze dodat, že otázka přesnosti popisu kancelářských prostor v Dolních Břežanech ve výpovědi svědkyně D. T., jíž se tento důkazní návrh týkal, není pro posouzení věrohodnosti výpovědi této svědkyně ani pro celkové hodnocení důkazů podstatná, proto soud neshledal ani důvod v tomto ohledu doplňovat dokazování případným jiným, procesně korektnějším postupem.
170. **Po právní stránce posoudil soud jednání obžalovaného J.a B.** jako zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku účinného do 30. 6. 2016, zčásti dokonáný a zčásti ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, neboť obžalovaný úmyslným společným jednáním více osob zčásti ve velkém rozsahu zkrátil daň a tento čin spáchal nejméně se dvěma osobami, zčásti se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že ve velkém rozsahu zkrátí daň a tento čin spáchá nejméně se dvěma osobami, tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo. Kvalifikace jednání obžalovaného podle trestního zákoníku účinného

v době rozhodování by nebyla pro obžalovaného výhodnější, proto byla trestnost činu posouzena podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán (srov. § 2 odst. 1 tr. zákoníku).

171. Rozsah zkrácení daně (vylákání výhody na dani) odpovídá peněžnímu vyjádření hranice škody nebo prospěchu v § 138 odst. 1 tr. zákoníku, jelikož zde jiné než finanční hledisko nemá význam (srov. R 20/2002 tr.). Pachatelem (spolupachatelem) trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku může být nejen subjekt daně, ale kdokoli, kdo svým úmyslným jednáním způsobí, že zákonná daň nebyla jemu nebo i jinému subjektu vyměřena vůbec, anebo ne v zákonné míře, a daň tak byla zkrácena v rozsahu stanoveném trestním zákoníkem, anebo v tomto rozsahu byla vylákána výhoda na dani (srov. R 25/1968 tr.). Ke zkrácení DPH, a tím i k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku může dojít tím, že spolupachatelé vytvoří celý systém obchodních řetězců, aby bylo možné dílčími aktivitami jednotlivých obchodních společností jednak zastřít skutečný cíl prováděných a navenek deklarovaných činností a jednak eliminovat podezření z možných daňových úniků. Přitom pro závěr o naplnění zákonných znaků citovaného trestného činu není podstatné, že jedna z obchodních společností, která byla článkem uvedeného řetězce a za kterou jednal pachatel jako člen jejího statutárního orgánu, nebyla tím subjektem, který neodvedl DPH (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1489/2014).
172. Pokud se tedy obžalovaný ve vzájemné součinnosti s dalšími spolupachateli podílel (zejména zjednáním některých jednatelů společností, které v rámci vytvořeného řetězce obchodních společností neměly odvést DPH a měly se stát nekontaktními, čímž došlo k vlastnímu daňovému úniku, dosazením jednatele do dalšího článku řetězce obchodních společností, dále též aktivním podílem na fungování společnosti, která ve vztahu ke všem tzv. missing traderům působila jako oprávněný příjemce, a obstarávala tak zaplacení spotřební daně a uvolnění zboží do volného oběhu, též jednáním s dodavatelem pohonných hmot) na vytvoření a fungování takového obchodního řetězce, jehož smyslem bylo zastřít skutečný obsah a cíl navenek deklarovaných činností (formálně prováděných obchodů), je třeba jeho jednání posoudit jako spolupachatelství na trestném činu, neboť obžalovaný nepochybně svým úmyslným jednáním společně s dalšími spolupachateli (v přímé interakci s obžalovaným jednali přinejmenším J. Š. a P. K.) způsobil zkrácení daně.
173. Z hlediska **zavinění** shledal soud, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný chtěl porušit zájem státu na řádném vyměření daně, když porušení tohoto zájmu spojené s následným obohacením bylo vlastním cílem jeho činnosti i činnosti jeho spolupachatelů.
174. **Při úvaze o druhu a výměře trestu** vycházel soud ze zákonných ustanovení upravujících obecné zásady pro stanovení druhu a výměry trestu (zejména § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 38 tr. zákoníku), přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (§ 41, § 42 tr. zákoníku).
175. Obžalovaný byl sice před spácháním projednávané trestné činnosti opakovaně soudně trestán, nicméně k žádnému z těchto předchozích odsouzení nelze přihlížet; nelze proto obžalovanému klást k tíži jako přitěžující okolnost jeho trestní minulost, byť ovšem soud nemůže při hodnocení osoby obžalovaného sklony k páčání trestné činnosti pominout a rozhodně též nemůže (i vzhledem k dalšímu odsouzení, jež bude zmíněno dále) učinit závěr, že by snad obžalovaný před spácháním trestného činu žil řádným životem. Jednoznačnou a velmi závažnou přitěžující okolností je nicméně v případě obžalovaného rozsah, v němž se obžalovaný jako spolupachatel podílel na zkrácení daně, resp. pokusu o její zkrácení, který cca šedesátkrát přesahuje hranici velkého rozsahu dovozanou z § 138 odst. 1 tr. zákoníku. Za závažnou přitěžující okolnost pak soud považuje též to, že obžalovaný ke svým machinacím zjednával a využíval tzv. bílé koně, tedy osoby, které by se bez jeho přičinění na trestné činnosti nepodílely a s jejichž využitím tuto trestnou činnost činil obtížněji odhalitelnou i snáze proveditelnou. Trestná činnost, na níž se obžalovaný úmyslně podílel,

a to rozhodně nikoli okrajově, ale jako jeden z klíčových spolupachatelů, byla velmi cílená, promyšlená, plánovitá a sofistikovaná.

176. Soud oproti tomu neshledal u obžalovaného žádné relevantní polehčující okolnosti; i navzdory věku obžalovaného, jenž již vstoupil do sedmé dekády svého života, a jeho zdravotním problémům je nepochybné, že – nebýt dalšího dosud nevykonaného trestu odnětí svobody v trvání 6,5 roku – by bylo namíste vzhledem k jednoznačné převaze a závažnosti přitěžujících okolností a absenci podstatných okolností polehčujících ukládat obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody vyměřený výrazně v horní polovině zákonné trestní sazby, a to přestože nebylo prokázáno, že by jeho osobní zisk z projednávané trestné činnosti byl vyšší, než sám uváděl (provize, kterou obžalovaný získával z činnosti PROFI MAXU.)
177. Soud nicméně při úvaze o výměře trestu musel zohlednit skutečnost, že obžalovaný nyní vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6,5 roku, který mu byl uložen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 6 To 6/2015, pro zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, když tento trest začal vykonávat 27. 6. 2018 a předpokládaný konec výkonu trestu je stanoven na 26. 9. 2024. Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze tímto rozsudkem rozhodl v odvolacím řízení, poté co zrušil původní odsuzující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. 47 T 7/2011, nepřichází v úvahu ukládání souhrnného trestu, neboť souběh byl přerušen právě vyhlášením prvního odsuzujícího rozsudku dne 26. 7. 2012 (jedná se tedy o případ tzv. nepravé recidivy).
178. Přestože nejsou dány podmínky pro ukládání souhrnného trestu a obžalovanému za projednávaný trestný čin musí být uložen trest samostatný, při zvažování výměry takto ukládaného trestu je třeba dostatečnost a účinnost více trestů působících postupně na obžalovaného hodnotit též v jejich souhrnu. Umožňuje-li trestní řád a trestní zákoník zastavit trestní stíhání pro neúčelnost [§ 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu] či upustit od uložení souhrnného trestu (§ 44 tr. zákoníku), pakliže již dříve uložené tresty k dosažení účelu trestu dostačují, je třeba přihlídnout k jiným trestům i v případech, kdy takový postup zákon sice výslovně nepředpokládá, přesto však může být – právě s ohledem na jiný uložený trest - účelu trestu dosaženo ukládáním trestu v nižší výměře, než by jinak odůvodňovaly okolnosti rozhodné pro vyměření trestu v konkrétní projednávané trestní věci. Nutnost přihlídnout při zvažování druhu a výměry trestu též k dalším dosud nevykonaným trestům, a to tak, aby působení trestů na obžalovaného nebylo (v souhrnu těchto trestů) nepřiměřeně přísné či přímo likvidační, ačkoli není v trestním zákoníku výslovně stanovena, vyplývá nepochybně i z obecných ustanovení o ukládání trestu (zejména z § 37 odst. 2 tr. zákoníku, § 38 odst. 2 tr. zákoníku, jakož i § 39 odst. 1 tr. zákoníku, neboť skutečnost, že pachatel má vykonat další citelné tresty, je podstatná jak z hlediska posouzení jeho poměrů, tak z hlediska zvažování možnosti jeho nápravy, k níž mají všechny vykonávané tresty ve svém souhrnu působit.) Lze v této souvislosti odkázat i na nosné důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2019, sp. zn. II. ÚS 4022/18, v němž se Ústavní soud kriticky vyslovil (byť konkrétně v souvislosti s rozhodováním o přeměně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody) k aplikační praxi soudů ve vztahu ke kumulaci (řetězení) výkonů trestů, jež neumožňuje, v případě, že nejsou při ukládání trestů zohledňovány další dosud nevykonané tresty, adekvátní individualizaci trestu odnětí svobody a nezabraňuje nepřiměřeně dlouhým výkonům trestu.
179. Pokud jde o míru zohlednění dosud nevykonaného dalšího nepodmíněného trestu odnětí svobody v případě obžalovaného J.a B., nelze pominout, že obžalovaný se dopouštěl velmi závažné úmyslné trestné činnosti spojené se způsobením nebývale vysoké škody krátce poté, co byl nepravomocně odsouzen pro jiný zvlášť závažný zločin. Podobně jako v případě předchozího odsouzení obžalovaný inicioval zapojení dalších osob do páčání trestné činnosti, navíc u něho nebyly shledány žádné relevantní polehčující okolnosti. Za těchto okolností považuje soud za nezbytné i za projednávaný trestný čin uložit obžalovanému citelný nepodmíněný trest odnětí svobody. Případné mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, byť je soud obecně v případech kumulace (řetězení) více trestů považuje za možné (jakkoli takový právní názor

nebyl zatím v publikované judikatuře výslovně zaujat), je v této věci vyloučeno s ohledem na velmi vysokou individuální společenskou škodlivost trestného činu, jehož se obžalovaný dopustil, míru účasti obžalovaného na spáchání trestného činu, jakož i skutečnost, že se této velice závažné trestné činnosti spojené se způsobením mimořádně vysoké škody obžalovaný dopustil velmi krátce poté, co byl nepravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za jiný zvláště závažný zločin; nebylo by přijatelné, aby v podobných případech pachatelé unikli uložení trestu v rámci zákonem stanovené trestní sazby pouze proto, že se závažné trestné činnosti dopouštěli s vědomím, že je pravděpodobně čeká výkon trestu odnětí svobody za jiný zločin, který v minulosti spáchali.

180. Po zvážení všech popsanych skutečností ukládal soud obžalovanému, navzdory řadě závažných přitěžujících okolností a absenci okolností polehčujících, nicméně s přihlédnutím k dalšímu dosud nevykonanému trestu, nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6,5 roků, tedy trest stále ještě vyměřený mírně v dolní polovině zákonné trestní sazby, jež považuje za odpovídající a přiměřený jak okolnostem případu, tak osobě obžalovaného, včetně rozumného zohlednění celkové výměry trestů, které obžalovaný má vykonat.
181. Pro výkon trestu zařadil soud obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (tedy podle ustanovení účinného ke dni vyhlášení rozsudku – srov. přechodná ustanovení čl. II bodu 2. zákona č. 58/2017 Sb.) do věznice s ostrahou, neboť pro jeho případné zařazení do přísnějšího typu věznice se zvýšenou ostrahou nejsou splněny podmínky stanovené v § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.
182. Soud zároveň obžalovanému podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oboru výroby a zpracování paliv a maziv a distribuce pohonných hmot a v oboru výroby tepelné energie a rozvodu tepelné energie, včetně zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu v obchodních korporacích podnikajících v těchto oborech, na dobu 10 let. Uložení tohoto trestu v uvedené výměře odůvodňuje (a vyžaduje) skutečnost, že obžalovaný se závažné daňové trestné činnosti dopouštěl právě v rámci podnikání v těchto oborech, v nichž je z řady důvodů (především s ohledem na specifika daňové úpravy) zvýšený prostor k páčání tohoto druhu trestné činnosti, spojený s rizikem její recidivy. Při stanovení doby, na niž byl trest uložen, přihlédl soud k cílenosti a sofistickovanosti páčání závažné trestné činnosti, na niž se obžalovaný podílel. Obžalovaný se trestné činnosti ani zčásti nedopouštěl jako statutární orgán obchodní korporace, soud proto nepovažoval za důvodné ani vhodné zakázat obžalovanému obecně výkon funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích, jak navrhovala obžaloba.
183. Soud dodává, že neshledal zákonné podmínky pro ukládání některé ze sankcí postihujících obžalovaného na majetku, neboť z provedeného dokazování nevyplývá, že by majetkové poměry obžalovaného uložení takového trestu umožňovaly, tedy že obžalovaný, jenž je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody a jemuž je další takový trest ve velmi citelné výměře ukládán, není zcela nemajetný, jak sám uvádí.
184. Vzhledem k **připojením** finančních úřadů **s nároky na náhradu škody**, jež byla učiněna v přípravném řízení, pak soud pouze dodává, že v žádném z těchto připojení nebylo vůbec specifikováno, vůči kterému z původně více spoluobviněných je nárok uplatňován, soud proto tato připojení nemohl posoudit jako určitá a řádná, a nemohl o nich tedy ani rozhodovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který

uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Praha 30. září 2019

Mgr. Jan Šott
předseda senátu